

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้
รูปแบบการสอนแบบเช็ทซ์พลีซีทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ศุภิสรา บุตรวัน

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้
รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

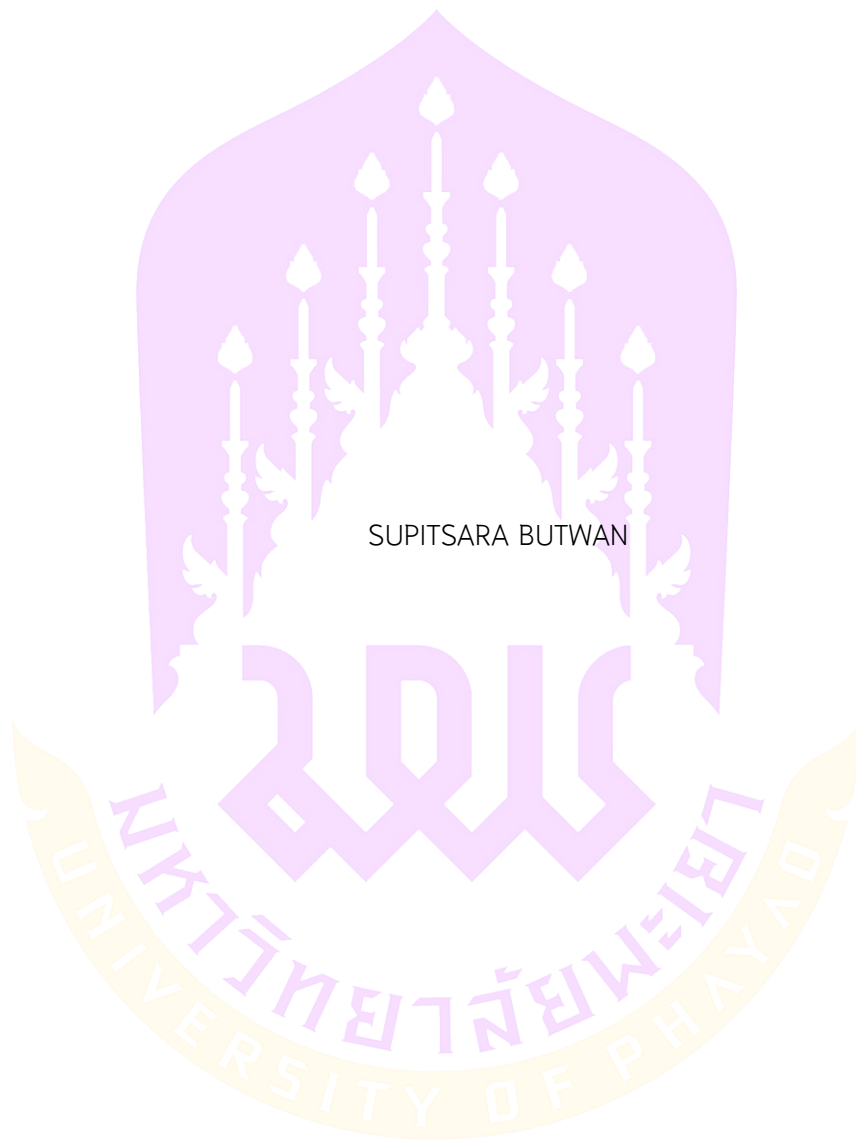
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE DEVELOPMENT OF THE ABILITY IN THAI DIPHTHONG READING AND WRITING BY
EXPLICIT TEACHING METHOD FOR GRADE 2 STUDENTS

SUPITSARA BUTWAN

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

May 2023

Copyright 2023 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้
รูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ของ ศุภิสรา บุตรวัน

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

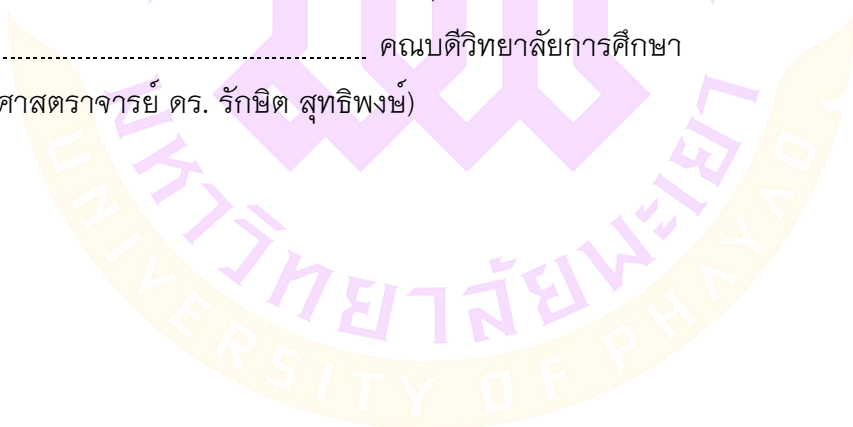
ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุธาพร ปัญญาพฤกษ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
(ดร. วสันต์ สรรพสุข)

..... อาจารย์บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ลำไย สี่หามาตย์)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. รัชิต สุทธิพงษ์)

เรื่อง:	การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ผู้ศึกษาค้นคว้า:	ศุภิสรา บุตรวัน, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2565
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ดร. วสันต์ สรรพสุข
คำสำคัญ:	รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท, ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ, ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) และ 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท จำนวน 10 แผน แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 3, 4, 7, 8 และ 9 อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2, 5, 6 และ 10 อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด 2) ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Title: THE DEVELOPMENT OF THE ABILITY IN THAI DIPHTHONG READING AND WRITING BY EXPLICIT TEACHING METHOD FOR GRADE 2 STUDENTS

Author: Supitsara Butwan, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2022

Advisor: Dr. Wasan Sapphasuk

Keywords: Explicit Teaching Method, Ability in Thai diphthong reading, Ability in Thai diphthong writing

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) create and examine the efficiency of the lesson plans of Thai Diphthong by using Explicit Teaching Method for grade 2 students with the criterion set. 2) compare grade 2 Students' ability in Thai diphthong reading after using the Explicit Teaching Method, and 3) compare grade 2 Students' ability in Thai diphthong writing after using the Explicit Teaching Method. The target group consisted of 15 students in grade 2 during the academic year of 2021 at BanSobsa (Saijai Dalal Anusorn) School, Chiangkham district, Phayao, obtained through the purposive sampling method. The research instruments were 1) ten lesson plans, 2) the reading test including 20 items, and 3) the writing test including 20 items. The data were analyzed by mean, standard deviation, and the Wilcoxon–signed rank test. Were as follows: 1) The assessment of the lesson plans of Thai Diphthong by using the Explicit Teaching Method for grade 2 students was based on the criteria of accuracy and appropriateness and found that the first, third, fourth, seventh, eighth, and ninth plans were rated at the highest level. The other plans were rated at a high level. 2) The comparison grade 2 students' ability in Thai diphthong reading after learning by Explicit Teaching Method had significantly higher than that before learning at the .05 level. 3) The comparison grade 2 students' ability in Thai diphthong writing after learning by Explicit Teaching Method had significantly higher than that before learning at the .05 level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร. วสันต์ สรรพสุข ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเป็นที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการและผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์และมีคุณค่า

กราบขอบพระคุณ นายสำราญ จันท๊ะ และ นายสัญญา จิโนสวัสดิ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) เป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลในการทำวิจัย ตลอดจนคณะครูนักเรียนโรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี ในการเก็บข้อมูลการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองในครั้งนี้เหนือสิ่งอื่นใด ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และกัลยาณมิตร พี่ ๆ หลักสูตรและการสอน รหัส 63 ที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศให้ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและผู้สนใจบ้างไม่มากก็น้อย

ศุภิสรา บุตรวัน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	8
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	11
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	11
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	15
ความหมายของการอ่าน	15
ความสำคัญของการอ่าน	16

ประเภทของการอ่าน.....	18
การอ่านออกเสียงสะกดคำ.....	19
วิธีการสอนอ่านออกเสียง.....	20
การวัดและประเมินความสามารถในการอ่าน.....	23
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	25
ความหมายของการเขียน.....	25
ความสำคัญของการเขียน.....	25
หลักของการเขียน.....	26
การเขียนสะกดคำ.....	27
เอกสารที่เกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์.....	30
แนวคิดที่เกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์.....	38
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	43
กลุ่มเป้าหมาย.....	43
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย.....	44
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล.....	53
การรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์.....	53
บทที่ 4 ผลการดำเนินการวิจัย.....	54
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55

บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผล.....	59
สรุปผลการวิจัย	60
การอภิปรายผล	60
ข้อเสนอแนะ	64
บรรณานุกรม	65
ภาคผนวก	73
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย	74
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	75
ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย.....	99
ประวัติผู้วิจัย.....	128

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 การอ่าน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	13
ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย	14
ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบขั้นตอนรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท.....	37
ตาราง 4 แสดงแบบแผนการวิจัยเชิงทดลอง.....	43
ตาราง 5 แสดงลักษณะแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	47
ตาราง 6 แสดงผลการประเมินถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ เอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	55
ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท	56
ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท	57

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย.....8

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษา มีบทบาทสำคัญในการเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การดำเนินชีวิตประจำวันและในการประกอบอาชีพ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องราว ความรู้สึก ความนึกคิด ความต้องการของแต่ละฝ่าย โดยแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในรูปของการพูด การเขียน หรือการแสดงออกด้วยท่าทาง ขณะเดียวกันการใช้ภาษามีเหตุผล เพื่อใช้ในทางสร้างสรรค์และใช้ภาษาอย่างสละสลวยงดงาม ย่อมสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษา ให้นำเชื่อถือ ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือสื่อความหมายที่คนไทยทุกคนต้องใช้ไปตลอดชีวิต เป็นเครื่องมือก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ วรณี โสมประยูร (2553), กระทรวงศึกษาธิการ (2552) เพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจและใช้ภาษาในการประกอบอาชีพ ครอบครัว กิจกรรมทางสังคมและประเทศชาติ เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดประสงค์ ทั้งการแสดงความคิด ความต้องการและความรู้สึก คำในภาษาไทย ประกอบไปด้วยเสียง รูปพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และความหมาย นอกจากนี้ คำในภาษาไทยยังมีเสียงหนัก เบา มีระดับของภาษา ซึ่งต้องใช้ให้เหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคคล ภาษามีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามสภาพวัฒนธรรมของกลุ่มคน ตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจ การใช้ภาษา ผู้ใช้ต้องมีความชำนาญ ทั้งการอ่าน การเขียน การฟัง การพูด การดู สื่อต่าง ๆ รวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เพื่อสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพ ใช้อย่างคล่องแคล่ว

อีกทั้งภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ สร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรมประเพณีและสุนทรียภาพเป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน จึงต้องเน้นภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้ให้สื่อสารได้ถูกต้องและเกิดผลดี โดยสามารถใช้ทักษะการฟัง การอ่าน การดู เป็นเครื่องมือในการรับสารและใช้ทักษะการพูด การเขียน เป็นเครื่องมือในการส่งสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) ตามที่รัฐบาลมีนโยบายปฏิรูปประเทศไทย ได้ประกาศ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ซึ่งต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อยกระดับการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์กำหนดให้มีการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้เพื่อศตวรรษที่ 21 โดยปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้เพื่อเตรียมประชากรสู่การเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 รวมทั้งตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย มีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพตามมาตรฐาน มีทักษะที่จำเป็นของโลกอนาคต สามารถแก้ปัญหา รู้เท่าทันสื่อ ปรับตัว สื่อสาร และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีวินัย ใฝ่เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต รวมทั้งเป็นพลเมืองดีรู้สิทธิหน้าที่ มีความรับผิดชอบและมีจิตสาธารณะ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) จากสภาพปัญหาการเรียนภาษาไทยในระดับประเทศ พบว่าปัญหาการใช้ภาษาไทยของเด็กไทยในปัจจุบัน มีปัญหาในเรื่องการพูดอ่านเขียนภาษาไทยไม่ถูกต้อง โดยมีผลการสำรวจของ (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2563) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ประเมินการอ่านไม่ออกอยู่ที่ร้อยละ 10.20 และประเมินครั้งที่ 2 นักเรียนอ่านไม่ออกลดลงเหลือร้อยละ 8.98 ถึงแม้เด็กอ่านไม่ออกจะลดลง แต่ยังคงไม่มากนัก และยังทำไม่ได้ร้อยละ 100 สาเหตุอาจเกิดจากเด็กนักเรียนอยู่ตามโรงเรียนห่างไกลและไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน

ในส่วนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ได้ประกาศนโยบายปี 2564 “เดินหน้าพัฒนาการอ่านการเขียน เด็กไทยวิถีใหม่ อ่านออกเขียนได้ ลายมือสวย” ในการส่งเสริมพัฒนาโรงเรียนในสังกัดดำเนินงานอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ทุกคนอ่านออกเขียนได้ รวมทั้งแก้ไขปัญหา นักเรียนด้านการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ อ่านไม่คล่อง เขียนไม่คล่อง อย่างต่อเนื่องของทุกภาคส่วน ตั้งแต่ระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ระดับสถานศึกษาและระดับห้องเรียน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2, 2564) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 มีการจัดการศึกษาบนพื้นที่มีความหลากหลายทางภาษา วัฒนธรรม และกลุ่มชาติพันธุ์ มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ใช้ภาษาท้องถิ่นแตกต่างจากภาษาไทย เมื่อถึงวัยเรียนทำให้เกิดปัญหาการสื่อสารในโรงเรียน นับเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาไทยได้เช่นเดียวกับเด็กและเยาวชนไทยทั่วไปที่ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมกับพื้นฐาน

ทางภาษา ต้องมีลักษณะและวิธีการที่แตกต่างจากพื้นที่ปกติ โดยเฉพาะเพื่อยกระดับคุณภาพ การเรียนรู้ แก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ พัฒนาสติปัญญา ทักษะในการคิดวิเคราะห์ อันจะนำไปสู่การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (RT, NT) และความพร้อมในการเป็นประชากร ไทยที่มีคุณภาพต่อไป ทั้งนี้ข้อมูลจากการติดตาม ประเมินผลเชิงประจักษ์ จากผลการประเมิน ความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียน (RT) ของโรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ด้านการออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ค่าเฉลี่ย 82.00 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก และในปีการศึกษา 2563 นั้น ค่าเฉลี่ยด้านการออกเสียง อยู่ที่ 57.28 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้ (โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์), 2563) จะเห็นได้ว่ามีอัตราการลดลงถึงร้อยละ 69.85 และอาจเนื่องมาจากการขาดความต่อเนื่อง ในการพัฒนาเมื่อส่งต่อชั้นเรียนและความพร้อมของผู้เรียน

สภาพการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในห้องเรียนละเลย การออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ เช่น ชาวคราว เป็น ชาวคาว, ปลอดโปรง เป็น ปอดโป่ง, ครู เป็น คู อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของ ภาษาถิ่น (สุโร พงษ์ทองเจริญ, 2561, สื่อออนไลน์) และการใช้เพื่อสื่อสารให้เข้าใจเท่านั้น อีกทั้งยังทำให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด จากการศึกษาของนักวิจัยหลายท่าน พบว่า การออกเสียง ร ล และเสียงควบกล้ำเป็นปัญหาน่าวิตก อาทิ คมข่า แสนกล้า (2547) กล่าวว่า ปัจจุบันการอ่านคำควบกล้ำที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางภาษานั้น เพราะครูส่วนมาก ไม่ระมัดระวังในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางขึ้น และ ประสงค์ ราชณสุข (2532) กล่าวไว้ว่า “หากผู้คนไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำเหล่านี้ การออกเสียงที่ผิดพลาดเหล่านี้ไม่เป็นเพียงแค่ปัญหาจากอิทธิพลของภาษาถิ่นเพียงเท่านั้น แม้แต่ในกลุ่มของภาคกลางเองก็ยังมีออกเสียงผิดพลาดด้วย” สอดคล้องกับแนวคิดของ จุฑามาต ศรีวิสัย (2549) กล่าวว่า ปัญหาที่พบบ่อยมากในการสอน ภาษาไทยเรื่องการอ่านคำ ควบกล้ำ คือ นักเรียนส่วนใหญ่ออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน โดยเฉพาะ คำควบกล้ำ ร ล ว ซึ่งเป็นคำที่ใช้มากในชีวิตประจำวัน นักเรียนออกเสียงพูดเป็นภาษาถิ่นมักจะไม่ค่อยมีเสียง ควบกล้ำ ซึ่งเมื่อเวลาให้อ่านออกเสียงที่โรงเรียน ส่วนใหญ่ออกเสียงควบกล้ำไม่ชัดเจน เมื่อนำไปใช้พูดในชีวิตประจำวันก็จะติดนิสัยพูดเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน

เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่สามารถออกเสียงควบกล้ำได้ชัดเจนเพราะไม่ได้รับการฝึกฝน ที่ถูกต้องนอกจากนี้ การออกเสียงที่ผิดเหล่านี้จึงส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการเขียนที่ผิดพลาด ตามไปด้วย ซ้ำยังทำให้สุนทรียรสจากการอ่านทำนองเสนาะและคำประพันธ์นั้นลดลงอีกด้วย ประสงค์ ราชณสุข (2532) และผดุง อารยะวิญญู (2546) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะ

ที่สูงที่สุดในกระบวนการทางภาษา เป็นการแสดงออกถึงแนวความคิดของผู้เขียน โดยผู้เขียนจะต้องนำคำในภาษา มาร้อยเรียงกันอย่างเป็นระบบถูกต้องตามหลักภาษาไทย ตลอดจนเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง หากสะกดผิดความหมายของคำก็ผิดไปด้วย ซึ่งเป็นปัญหาต่อการประกอบอาชีพ ดังนั้น หากคนไทยยังคงละเลยการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องต่อไป เสียงพยัญชนะ ร ล และการออกเสียงคำควบกล้ำอาจสูญหายไป และอาจทำให้การเขียนคำเหล่านั้นยากขึ้น เนื่องจากไม่ได้เขียนตามเสียงที่ได้ยินแต่ต้องใช้การจำรูปแบบการเขียนคำที่ต้องการสื่อความแทน

ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและส่งผลต่อการเรียนรู้ ซึ่งรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทเป็นรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพ โดยพัฒนามาจาก Barak Rosenshine Robert Stevens (1986) ได้การศึกษา สังเคราะห์งานวิจัย และสรุปออกมาเป็นรูปแบบการสอนและมีเป้าหมายที่ชัดเจน ดังที่ วัชรภา เล่าเรียนดี (2547) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Method) ไว้ว่า เป็นรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมการพัฒนาทักษะให้กับผู้เรียน (Skills) ซึ่งมีขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้จัก พยัญชนะ สระ และสามารถอ่านคำนั้นได้ถูกต้อง รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิททำให้นักเรียนสามารถฝึกปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผู้สอนจะเป็นผู้ที่คอยให้คำแนะนำและให้นักเรียนฝึกปฏิบัติให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้รับคำแนะนำและเรียนตามลำดับที่เป็นเหตุเป็นผลกัน ซึ่งสอดคล้องกับ กฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ดังที่ กันยา สุวรรณแสง (2538) ได้สรุปถึงเรื่องกฎแห่งการฝึกว่า การฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร และสุชา จันทน์เอม (2544) สรุปว่า สิ่งใดที่กระทำบ่อย ๆ ย่อมกระทำสิ่งนั้นได้ดี และถ้ากระทำซ้ำ ๆ กันมาก ๆ ผลจะยิ่งดีขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่ว ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) การฝึกทักษะภาษาไทยจำเป็นต้องใช้การฝึกย้ำซ้ำทวน ฝึกบ่อย ๆ จึงจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีความจำ ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้นาน มิ่งงานวิจัยที่ยืนยันตรงกันว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิททำให้ผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น ดังจะเห็นจากการศึกษางานวิจัยของ นิคสุวรรณย์ ศรีจันทร์ (2545) โกสุม สุขสมัย (2546) และวรรณิภิรมย์คำ (2546) วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Method) จึงเหมาะสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียน ที่จะทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านและการเขียนดีขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการศึกษาในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในการพัฒนาทักษะการอ่าน

ของนักเรียนได้ และดั่งงานวิจัยของ คิริรัตน์ เกิดแก้ว (2553) ได้ศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท พบว่า การอ่านสะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับ อรวรรณ มีชำนาญ (2561) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ไฉนี สาและ (2560) ได้ศึกษาผลของการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทมีทักษะการอ่านภาษาไทยและมีความคงทนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ Atkins and James Grant (2013) ได้เปรียบเทียบนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทและแบบดั้งเดิมเป็นเวลาสองปีติดต่อกันพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าในการอ่านรู้เรื่อง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทสามารถนำมาเป็นแนวคิดในการแก้ไขปัญหาด้านทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทมีการวางเป้าหมายที่ชัดเจน ประกอบด้วยขั้นตอนการฝึกซ้ำ ๆ และทบทวนความรู้เดิมก่อนเรียนเรื่องใหม่ นอกจากนี้ยังมีการสาธิตในแต่ละขั้นตอน นักเรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจก่อนจึงขึ้นเรื่องใหม่ สามารถฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครูคอยแนะนำและการดูแลอย่างทั่วถึงในดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกอิสระ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ เอ็กซ์พลซิทีทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบ การสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบ เอ็กซ์พลซิทีทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีท ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) สูงกว่า ก่อนเรียน
2. ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีทของ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) สูงกว่า ก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 มีจำนวน 1 ห้องเรียน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีท
2. ตัวแปรตาม คือ
 - 2.1 ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

2.2 ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

มาตรฐาน ท 1.1 ตัวชี้วัด ป.2/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง (คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ)

มาตรฐาน ท 4.1 ตัวชี้วัด ป.2/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ (คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ)

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การดำเนินการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง จำนวน 2 สัปดาห์ รวม 10 ชั่วโมง และใช้เวลาในการทดสอบก่อนและหลังใช้แผนการจัดการเรียนรู้อย่างละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ทั้งหมด 12 ชั่วโมง ทดลองจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีท หมายถึง รูปแบบการสอนที่มีเป้าหมายและขั้นตอนที่ชัดเจน ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอนดังนี้ คือ 1) การทบทวนความรู้เดิม 2) การสอนเนื้อหาใหม่ 3) การปฏิบัติโดยครูให้คำแนะนำ 4) การให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข 5) การฝึกปฏิบัติอิสระ 6) การสรุปทบทวน

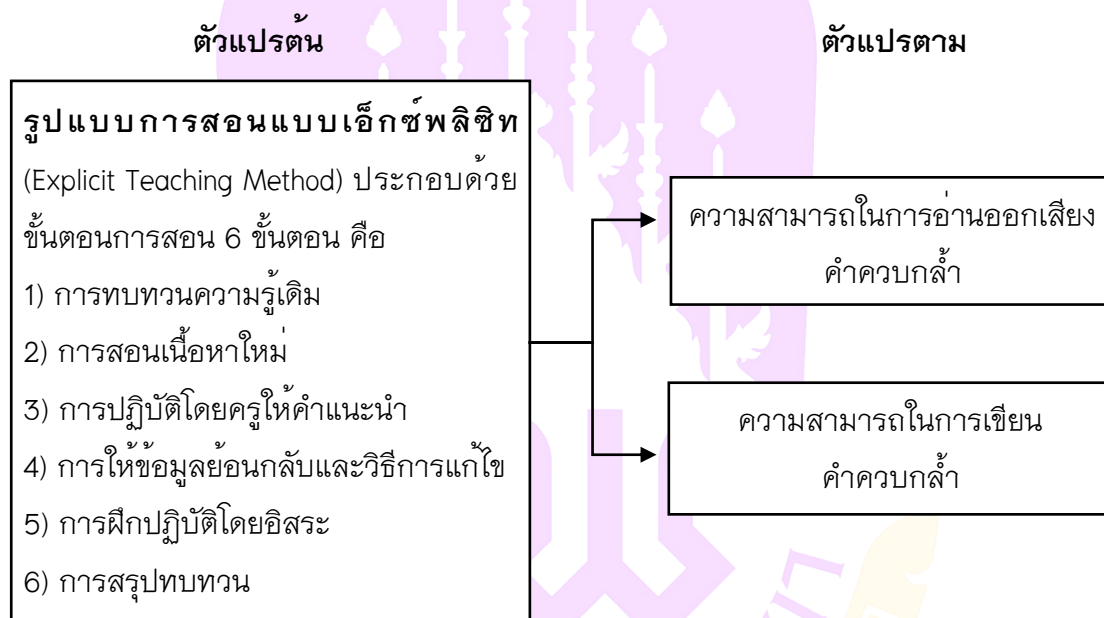
ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ หมายถึง ความสามารถในการอ่านและเปล่งเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนสะกดคำควบกล้ำได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้แนวทางสำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องในการใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทเพื่อพัฒนาในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ
2. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำได้ด้วยตนเอง มีทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ และเกิดความมั่นใจในการใช้คำควบกล้ำ
3. สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนอื่น ๆ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้ 1) สร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.1 ความหมายของการอ่าน
 - 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 2.3 ประเภทของการอ่าน
 - 2.4 การอ่านออกเสียงสะกดคำ
 - 2.5 วิธีการสอนอ่านออกเสียง
 - 2.6 การวัดและประเมินความสามารถการอ่าน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 3.1 ความหมายของการเขียน
 - 3.2 ความสำคัญของการเขียน
 - 3.3 หลักของการเขียน
 - 3.4 การเขียนสะกดคำ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์
- 4.1 แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์
- 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้ในปัจจุบัน โดยได้กำหนดจุดมุ่งหมาย และมาตรฐาน การเรียนรู้ในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ดังนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 จะเป็นกรอบและครอบคลุมการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในทุกระดับและ ทุกกลุ่มเป้าหมาย ภาษาไทยเป็นรายวิชาบังคับหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและ เนื่องด้วยปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการให้ความสำคัญกับปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย มีรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสารเขียนเรียงความย่อความและเขียน เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่าง มีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึก ในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของ ภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

-อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น ๆ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบาย จากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

-มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

-เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสาร เล่าประสบการณ์ และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวน ให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

-สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่าย ๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทย มาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

-เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน และเพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 การอ่าน ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	<p>1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง</p> <p>2. อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน</p> <p>3. ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน</p> <p>4. ระบุใจความสำคัญ และรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน</p> <p>5. แสดงความคิดเห็นและคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน</p> <p>6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน</p> <p>7. อ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อแนะนำ</p> <p>8. มีมารยาทในการอ่าน</p>	<p>การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป.1 ไม่น้อยกว่า 800 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> -คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ -คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา -คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ -คำที่มีอักษรนำ -คำที่มีตัวการันต์ -คำที่มี รร -คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียง <p>การอ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> -นิทาน -เรื่องเล่าสั้น ๆ -บทเพลงและบทร้อยกรองง่าย ๆ <p>-เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น</p> <ul style="list-style-type: none"> -ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน <p>การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> -หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย -หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน <p>การอ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อแนะนำ</p> <ul style="list-style-type: none"> -การใช้สถานที่สาธารณะ -คำแนะนำการใช้เครื่องใช้ที่จำเป็นในบ้านและในโรงเรียน <p>มารยาทในการอ่าน เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> -ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น -ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน -ไม่ทำลายหนังสือ -ไม่ควรแย่งอ่านหรือชะโงกหน้าไปอ่านขณะที่ผู้อื่นกำลังอ่านอยู่

ที่มา: กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 9-10

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	-พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ -เลขไทย
	2. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	-การสะกดคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ -มาตราตัวสะกดที่ตรงตามตราและไม่ตรงตามตรา -การผันอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ -คำที่มีตัวการันต์ -คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ -คำที่มีอักษรนำ -คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน -คำที่มี รร -ความหมายของคำ
	3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร	-การแต่งประโยค -เรียบเรียงประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ
	4. บอกลักษณะคำคล้องจอง	-คำคล้องจอง
	5. เลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ	-ภาษาไทยมาตรฐาน -ภาษาถิ่น

ที่มา: กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 45-46

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งของการสื่อสารและมีความสำคัญต่อของมนุษย์ การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เป็นเครื่องมือที่สามารถทำให้ได้รับความรู้ และความเพลิดเพลินต่อผู้อ่าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาของแนวคิดเกี่ยวกับการอ่านไว้ ดังนี้

ความหมายของการอ่าน

บรรจง พลไชย (2557) กล่าวว่า การอ่านเป็นพฤติกรรมที่ใช้ความสามารถในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำ เป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน เป็นการพัฒนาความคิดและนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์

Cooper (1979 อ้างอิงใน ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณะกร, 2554) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการสร้างหรือการพัฒนาความหมายของเนื้อหาที่เป็นตัวอักษร ซึ่งผู้อ่านต้องนำความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงในการอ่านโดยกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและเนื้อความ

หนึ่งฤทัย รอดพันธ์ (2552) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มองเห็น โดยผ่านกระบวนการคิดจนเกิดความเข้าใจ และถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย สื่อได้ตรงกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้

จารุณี ศักดานุวัฒน์กุล (2550) กล่าวถึงความหมายของการอ่าน ดังนี้ การอ่านคือ กระบวนการทางสมองที่รับรู้ความหมายจากตัวอักษร แล้วแปลผลออกมาเป็นถ้อยคำที่แสดงถึงความคิด ความรู้สึกเพื่อเป็นการสื่อสารกับผู้อื่นให้เข้าใจ และนำประโยชน์จากการอ่านไปใช้ตามความต้องการของแต่ละคน

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ บาหยัน อิมสำราญ (2557) กล่าวว่า การอ่าน คือ การรับสารในรูปของตัวอักษรมาแปลเป็นความรู้ความเข้าใจของผู้อ่าน โดยผ่านความคิด ประสบการณ์ และความเชื่อของตน

สมชาย หอมหยก (2550) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การรับรู้ หรือเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือ หรือถ้อยคำที่ผู้เขียนสื่อถึงผู้อ่าน ยังหมายรวมถึง เครื่องหมายและภาพต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารประสงค์ให้ผู้รับสารได้รับรู้หรือเข้าใจด้วย

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า ความหมายของการอ่าน ในด้านภาษาศาสตร์ การอ่านหมายถึงการรับรู้ความหมายจากตัวอักษร คำ ประโยค และข้อความ

สุพรรณิ วราทร (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน คือ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้สัญลักษณ์ที่ตีพิมพ์หรือบันทึก และเกี่ยวข้องกับการสร้างความหมายใหม่โดยการประสานสิ่งที่อ่านกับความคิดต่าง ๆ ที่ผู้อ่านมีอยู่ ความหมายที่เกิดขึ้นใหม่จะถูกจัดเข้าไว้ในกระบวนการทางความคิดตามจุดมุ่งหมายของผู้อ่าน

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ให้ความหมายของคำว่า อ่าน ว่า ว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ; สังเกต หรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง; คิด, นับ. (ไทยเดิม)

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2552) กล่าวว่า การอ่านเป็นความสามารถของมนุษย์ที่เข้าใจการสื่อความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ เข้าใจในเนื้อเรื่องและแนวความคิดจากสิ่งที่อ่าน

กล่าวโดยสรุป การอ่านเป็นพฤติกรรมในแปลความหมายและสร้างความเข้าใจสื่อความหมายของเนื้อหา ในลักษณะตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยใช้กระบวนการคิด ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านจนสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาได้

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านพัฒนาตนเอง โดยใช้ทักษะการอ่านเป็นเรื่องที่ช่วยในการแสวงหาความรู้ ซึ่งนักการศึกษาแต่ละท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ให้ความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและค่านิยมต่าง ๆ รวมทั้งช่วยในการเปลี่ยนแปลงของการดำเนินชีวิต พัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต การอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์อย่างยิ่ง สำคัญต่อชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ ผู้อ่านมากย่อมรู้มาก ถ้านำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ต่อสังคม สังคมนั้นย่อมมีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาไปในทางที่ถูกที่ควร และสำคัญต่อการเรียน เพราะการอ่านเป็นหัวใจของการจัดกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อความสำเร็จ การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้

เยาวลักษณ์ สุวรรณแห (2546) ได้สรุปไว้ว่าการอ่านนั้นเป็นรากฐานที่สำคัญของการแสวงหาความรู้ เป็นหนทางที่ทำให้เกิดปัญญาที่สามารถนำมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตได้ หากเด็กทุกคนมีจิตใจที่รักการอ่าน มันแสวงหาความรู้โดยได้รับการสนับสนุน

จากทั้งครอบครัวและสถาบันการศึกษา ก็จะทำให้สังคมไทยกลายเป็นสังคมที่มีความรู้เป็นฐาน มีความเจริญก้าวหน้าในสหสาขาวิชาการ ซึ่งจะนำพาประเทศไปสู่การพัฒนาที่ยิ่งใหญ่

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่เกิดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และจนกระทั่งถึงวัยชรา ปัจจุบันการอ่าน เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ การอ่านถือว่าเป็นปัจจัยที่ 5 นอกจากปัจจัยที่ 4 คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค โลกทุกวันนี้เป็นโลกาภิวัตน์ คือ เป็นโลกที่มีการสื่อสารติดต่อกันได้ทั่วโลก เป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร มนุษย์ที่อาศัยอยู่บนคนละประเทศอยู่ห่างไกลกันคนละซีกโลกถึงแม้ว่าจะแตกต่างกันทางภาษา และเชื้อชาติ แต่ข้อมูลและการสื่อสารจะสามารถส่งถึงกันได้อย่างรวดเร็ว โดยผ่านสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วารสาร และโดยเฉพาะสื่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เหล่านี้มีประโยชน์ต่อผู้อ่าน ในการนำไปใช้เพื่อเป็นคติเตือนใจ แก้ปัญหาและพัฒนาตนเอง ทั้งด้านการศึกษาเล่าเรียน การประกอบอาชีพการดำเนินชีวิตประจำวัน สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และนำไปใช้ในการพัฒนาสังคมอันจะทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้า

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ การรู้และการใช้วิธีการอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอจะทำให้มีพื้นฐานในการอ่านที่ดี การเป็นผู้อ่านที่ดีนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูจัดเตรียมให้ประกอบกับความสนใจของผู้อ่านเพื่อเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอ่านอย่างสม่ำเสมอ

เถกกิจจ แก้วเสน่ห์ (2541) ได้กล่าวว่า ความสำเร็จในชีวิตการเรียนการศึกษาและประกอบอาชีพหลายอย่างขึ้นอยู่กับ การอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญในชีวิตคนเราทุกอาชีพและทุกระดับชั้นไม่อาจหลีกเลี่ยงการอ่านได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนนักศึกษา จะใช้ชีวิตส่วนใหญ่เพื่อการอ่านทั้งนี้เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

กล่าวได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ สื่อสาร รับรู้ข้อมูล เป็นสื่อกลางและเป็นการเพิ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษา และส่งผลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

ประเภทของการอ่าน

ประเภทของการอ่าน มีนักการศึกษาได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

บารุง ไตรรัตน์ (2547) ได้กล่าวถึง การอ่านในระดับประถมศึกษาชั้นแบ่งออกเป็น ลักษณะใหญ่ ๆ 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) การอ่านออกเสียงมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการอ่าน โดยครูอ่านนำแล้วให้นักเรียนอ่านตาม ต่อมาครูให้นักเรียนอ่านตามเครื่องบันทึกเสียง โดยครูปิด-เปิดเทป ให้นักเรียนอ่านตามเป็นระยะ ๆ ครูสังเกตการออกเสียง ถ้านักเรียนออกเสียงผิดพลาดครูหยุดเทปแล้วแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง

2. การอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านในใจเป็นการฝึกฝนให้นักเรียนอ่านได้เร็ว และสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น และผู้อ่านควรใช้เวลาในการอ่านให้เหมาะสม ไม่อ่านซ้ำเกินไป เพราะจะทำให้เสียเวลา และการเข้าใจความหมายของเรื่องไม่ติดต่อกัน อย่างราบรื่น การอ่านในใจเป็นการฝึกฝนให้นักเรียนอ่านได้เร็ว พร้อมกับเข้าใจเรื่องที่อ่านไปด้วย นักเรียนจะอ่านได้เข้าใจเร็วหรือช้าเพียงไรขึ้นอยู่กับความยากง่ายของโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องนั้น ถ้าโครงสร้างและคำศัพท์ยากเกินไปนักเรียนจะอ่านได้ช้า และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้น้อย

ยุวรัตน์ คนหาญ (2549) กล่าวถึงการแบ่งประเภทของการอ่านตามจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1) เพื่อศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ 2) เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความคิด 3) เพื่อความบันเทิง 4) เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่านที่จะนำไปใช้ประโยชน์ตามต้องการ

ดารณี ศักดิ์ศิริผล และคณะ (2551) กล่าวว่าไว้ว่าการอ่านแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) อ่านเพื่อการพูดและการสื่อสารทำความเข้าใจกับผู้อื่นได้ 2) อ่านเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ที่ยากขึ้น 3) อ่านเพื่อศึกษาความหมาย เข้าใจไวยากรณ์ของภาษา 4) อ่านเพื่อศึกษารูปแบบของประโยคที่สมบูรณ์ขึ้น

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2552) ได้แบ่งการอ่านเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง การอ่านในใจ คือ การอ่านที่ผู้อ่านไม่เปล่งเสียงออกมาแต่จะตีความจาก ตัวหนังสือที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นมาตลอดจนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนตัวหนังสือ การอ่านออกเสียง คือ การแปลสัญลักษณ์จากตัวหนังสือที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมาโดยการเปล่งเสียง ออกมาเป็นเสียงอ่านจากการผสมคำและตัวสะกดการันต์ของตัวอักษรและวรรณยุกต์ที่กำกับ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจและตีความได้จากเสียงอ่าน

ชดช้อย ยะวงศ์ศรี (2553) กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า เพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ เพื่อสนองความอยากรู้ อยากรูเห็นหรือความสงสัย เพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร เพื่อต้องการศึกษาค้นคว้า เพื่อเป็นที่ยอมรับในสังคมและสามารถปรับตัววางตัวให้เข้ากับคนอื่นได้ และเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

อุไรวรรณ พองอ่อน (2553) กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อความบันเทิง เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จจริงเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เพื่อปฏิบัติตาม และเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ประเภทของการอ่าน สามารถพิจารณาจากจุดมุ่งหมายของการอ่านได้ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) การอ่านออกเสียง 2) การอ่านในใจ ซึ่งการอ่านทั้ง 2 ลักษณะ ต่างมีจุดมุ่งหมายในการอ่านใกล้เคียงกัน คือ เป็นการเพื่อความเข้าใจเรื่องที่อ่านและเกิดการเรียนรู้ในการอ่าน แต่ต่างกันตรงการเปล่งเสียงจากเนื้อหาที่อ่าน

การอ่านออกเสียงสะกดคำ

การอ่านแจกลูกและการอ่านลูกและสะกดคำเป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่าง ๆ ที่มีความหมายในภาษาไทยการแจกลูกและการสะกดคำบางครั้งเรียกรวมกันว่า "การแจกลูกสะกดคำ" เพราะในการสอนแจกลูกสะกดคำจะดำเนินไปด้วยกันอย่างกลมกลืนเพื่อให้นักเรียนได้ใช้หลักเกณฑ์ทางภาษาทั้งการอ่านและการเขียนไปพร้อมกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

เกรียงศักดิ์ นามเสริฐ (2552) ได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำจะต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อม ๆ กับการอ่าน และการสอนอ่านคำ จะนำคำที่มีความหมายมาสอน เมื่อสะกดคำจนจำคำได้แล้ว ต่อไปก็ต้องไม่ใช้วิธีการสะกดคำ เพราะการสะกดคำจะเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ จึงให้อ่านเป็นคำโดยไม่สะกดคำ มิฉะนั้นนักเรียนจะอ่านจับใจความไม่ได้และอ่านได้ช้า

สมุทรา เซ็นชาวนิช (2543) ได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด มาประสมเป็นคำอ่าน ถือเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ ซึ่งต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อมกับการอ่านการเขียน เมื่อสะกดคำจนจำคำอ่านได้แล้ว ต่อไปก็ไม่ต้องใช้วิธีการสะกดคำนั้น ให้อ่านเป็นคำได้เลย จะทำให้นักเรียนอ่านจับใจความได้และอ่านได้เร็ว

สรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงสะกดคำ เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานของการนำเสียง พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่าง ๆ ที่มีความหมาย

วิธีการสอนอ่านออกเสียง

การสอนอ่านออกเสียงสามารถทำได้หลายวิธี มีนักการศึกษาได้อธิบายการสอนอ่านออกเสียงต่าง ๆ ไว้ดังนี้

หนังสือ พกษะวัน (2545) ได้เสนอหลักทั่วไปสำหรับการออกเสียงไว้ว่า ผู้อ่านจะต้องคำนึงถึงประเด็นดังต่อไปนี้ ความถูกต้อง หมายถึง การออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของภาษาที่อ่านออกเสียง รวมทั้งต้องหมั่นสังเกตและรวบรวมคำที่อ่านถูกต้องอย่างสม่ำเสมอ ความชัดเจน หมายถึงออกเสียงได้ชัดถ้อยชัดคำทั้งสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ และคำควบกล้ำ รวมทั้งระดับเสียงในการอ่านต้องชัดเจน ความคล่องแคล่ว หมายถึงความคล่องแคล่วในการอ่านออกเสียงได้ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด หรือ เสียจังหวะ การเว้นจังหวะวรรคตอน เพราะหากผู้อ่านเว้นวรรคตอนผิด ก็จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมาย ผิดพลาดและคลาดเคลื่อนไปได้ ดังนั้นครูผู้สอนสามารถหลักการสอนอ่านออกเสียง ควรมีการฝึกฝนไปตามลำดับขั้น โดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้ ครูอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง ให้นักเรียนฟัง ครูอ่านทีละประโยค แล้วให้นักเรียนทุกคนอ่านตามทีละประโยค ครูอ่านทีละประโยค แล้วให้นักเรียนอ่านตามทีละคน (หากพบว่านักเรียนส่วนใหญ่อ่านได้ดี แล้วอาจข้ามขั้นตอนนี้ได้) ครูให้นักเรียนอ่านคนละประโยคให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความทั้งหมด นักเรียนฝึกอ่านด้วยตัวเองอีก 1 ครั้ง ครูสุ่มนักเรียนในห้อง 3-4 คน เพื่อออกมาอ่านให้เพื่อนฟัง นอกจากนี้ยังมีวิธีการสอนอ่านในรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การอ่านออกเสียงคำให้น่าสนใจได้อย่างหลากหลาย ดังต่อไปนี้

1. เทคนิคการฝึกให้นักเรียนอ่านประโยคคนละประโยคต่อเนื่องกันไป (Reading for Fluency หรือ Chain Reading) กล่าวคือ ครูสุ่มเรียกผู้เรียนจากหมายเลขลูกโซ่ เช่น ครูเรียกหมายเลขลูกโซ่ที่ 1 นักเรียนที่มีหมายเลขลงท้ายด้วย 1, 11, 21, 31, 41, 51 จะเป็นผู้อ่านข้อความ คนละประโยคต่อเนื่องกันไป หากสะดุดหรือติดขัดที่ผู้เรียนคนใด ถือว่าโซ่ขาด ต้องเริ่มต้นที่คนแรกใหม่หรือเปลี่ยนหมายเลขลูกโซ่ใหม่อีกครั้ง

2. เทคนิคการฝึกอ่านแล้วเงยหน้า (Reading and Look up) กล่าวคือ เป็นเทคนิคการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยใช้วิธีอ่านและจำประโยค แล้วเงยหน้าขึ้นพูดประโยคนั้น ๆ อย่างรวดเร็ว คล้ายวิธีอ่านแบบนักข่าว

3. เทคนิคการสอนอ่านให้เร็วที่สุด (Speed Reading) กล่าวคือ เป็นเทคนิคการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ การอ่านแบบนี้ มักจะไม่คำนึงถึงความถูกต้องทุกตัวอักษร แต่ต้องอ่านโดยไม่ข้ามคำ เป็นการฝึกเพื่อความคล่องแคล่วและฝึกเพื่อหลีกเลี่ยงการอ่าน แบบสะกดทีละคำ

4. เทคนิคการสอนอ่านเพื่อความถูกต้อง (Reading for Accuracy) กล่าวคือ เป็นการฝึกอ่านที่มุ่งเน้นความถูกต้องชัดเจนในการออกเสียงให้ตรงตามหลักเกณฑ์ของการออกเสียง โดยอาจนำเทคนิคการสอนอ่านให้เร็วที่สุดมาใช้ในการร่วมกับเทคนิคนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว

สถาบันวิทยาการการเรียนรู้ (2549) ได้กล่าวถึง กระบวนการเริ่มต้นสอนภาษาไทย ที่ได้ผลว่า ควรเริ่มจากการอ่านและฟัง ดังนี้

ขั้นที่ 1 อ่านให้ฟัง เป็นการสอนและฝึกฝนให้เด็กใช้ภาษาเพื่อการฟังและการอ่านดังต่อไปนี้

1. ฟังและอ่านบทร้องเล่น คำคล้องจอง เพลงกล่อมเด็กและบทเพลงง่าย ๆ
2. ท่องจำบทร้องเล่นและบทร้อยกรองต่าง ๆ ที่ไพเราะ สนุกสนานและน่าสนใจ
3. อ่านและเล่านิทาน เรื่องจริงและเรื่องจากจินตนาการง่าย ๆ ที่ใช้ภาษาอ่านง่าย

ใช้คำจำนวนน้อย

ขั้นที่ 2 อ่านด้วยกัน คือผู้เรียนอ่านร่วมกับครู เช่น อ่านคลอหรืออ่านตาม เป็นความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงอ่านโดยการอ่านออกมา ต้องฝึกให้เด็กฟังเสียงสัมผัส เสียงคล้องจอง หรือเรื่องราวที่ประโยคใช้โครงสร้างซ้ำ ๆ (Pattern) ซึ่งจะมีผลให้ "การรู้ภาษา" เกิดขึ้นมาตามธรรมชาติในตัวเด็ก การอ่าน ของผู้เรียนเริ่มจากการให้ผู้เรียนฟังครูอ่านคำคล้องจอง นิทานหรือเรื่องราวที่มีภาพประกอบชัดเจน ให้ผู้เรียนดูตามตัวหนังสือและรูปภาพจากหนังสือที่ครูอ่านเพื่อส่องจะได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างภาพที่เห็นกับความหมายของคำจากภาพ

การอ่านด้วยกันเป็นการอ่านออกเสียง เป็นกิจกรรมจำเป็นต้องจัดในห้องเรียน กิจกรรมการอ่านในช่วงเวลาเรียนจะช่วยพัฒนาการอ่านของผู้เรียนมากขึ้น ผู้เรียนจะอ่านออกเสียงดังให้เพื่อนฟัง อ่านเป็นกลุ่มพร้อม ๆ กับเพื่อน ผู้เรียนจะได้รับคำแนะนำจากครูเกี่ยวกับวิธีการออกเสียง วิธีการอ่าน การใช้เสียง เป็นต้น เนื่องจากการฟังเป็นสิ่งสำคัญมาก ลำดับแรกในการเรียนภาษา การพูดเป็นสิ่งสำคัญต่อมา การพูดเป็นการใช้วงจรจากการฟังเพื่อเลียนเสียงตามที่ได้ยิน วงจรการสร้างเสียงจะก่อรูปจากการฟังเสียงที่พูดในลำดับต่อไป เมื่อการฟังก่อให้เกิดความเข้าใจในภาษาแล้ว ความเข้าใจภาษาในเสียงที่ได้ยินขณะที่ตนเองพูด

จะเป็นข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ทำให้การพูดภาษาที่รู้เรื่องดำเนินต่อเนื่องกันไปอย่างถูกต้อง ในที่สุดวงจรการพูดที่เข้าใจภาษาก็จะเกิดขึ้น

ขั้นที่ 3 อ่านเองเงียบ ๆ อ่านในใจ เป็นความสำเร็จที่เกิดขึ้นหลังจากการฟังครูอ่านและพยายามอ่านออกเสียง และผู้เรียนเริ่มสนใจหนังสือ การอ่านเองเงียบ ๆ ค่อย ๆ เกิดขึ้น เมื่อผู้เรียนสนใจที่หยิบหนังสือขึ้นมาพลิกดูแม้จะยังไม่เข้าใจ และมีความสนใจที่จะลองอ่านโดยอาศัยความทรงจำจากการฟังผู้ใหญ่อ่าน ฟังครูอ่าน หรือหนังสือที่เด็กอ่านในใจมักเป็นหนังสือที่คุ้นเคยมาก่อน อ่านง่าย สั้น และมีภาพประกอบที่ช่วยให้เข้าใจคำศัพท์ในเรื่อง

ถ้าสังเกตในเด็กวัยประถมต้นจะเห็นว่าเด็ก ๆ ชอบเพลงที่มีการเคาะ เขย่า ดี ชอบเพลงและบทคล้องจอง ความชอบเล่นกับภาษาแบบนี้เริ่มมาแต่ด้วยอนุบาลและยังคงอยู่จนถึงประถมต้นและค่อย ๆ ลดลงในวัยประถมปลาย และสังเกตได้ว่าบทคล้องจองประเภทเล่นคำจนตลกขบขันนั้นเด็ก ๆ จะชอบมาก แสดงว่า สมอองเริ่มมีการพัฒนาความสามารถรับรู้และสร้างสรรค์ภาษาที่พอจะล้อเลียนเล่นคำ เด็กชอบเล่นคำสัมผัสอักษรแม่ต่าง ๆ เล่นเกมสัมผัสคำพร้อมกับเปลี่ยนท่าทางของมือและเท้าอย่างรวดเร็ว เด็ก ๆ จะคิดจังหวะประกอบการเล่นเอง บางคนอาจใช้เครื่องดนตรีง่าย ๆ มาช่วยในการทำจังหวะให้น่าสนใจ

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) ได้อธิบายการสอนอ่าน ดังนี้ วิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกสะกดตัว (Spelling Approach) คือ การสอนอ่านที่ถือว่าคำประกอบด้วยรูปและเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด เวลาสอนอ่านต้องไล่พยัญชนะ สระให้ออกเสียงได้ถูกต้องเป็นคำ ๆ เช่น ก-อา-น = กาน วิธีการสอนแบบเทียบเสียง (Phonic Approach) วิธีนี้ยึดการเทียบเสียงสระหรือ สระและตัวสะกดเป็นหลักในการอ่านเพื่อประโยชน์ในการอ่าน และเพื่อประโยชน์ในการเทียบเสียงหัดอ่าน เช่น อา ตา ขา กา มา มีเสียง อา เหมือนกัน กรือ ดี ดี สี มี สี มีเสียง อี เหมือนกัน เมื่ออ่านได้แล้วจึงนำคำที่ได้มาเรียงเป็นประโยค เช่น กา ดี ตา สี วิธีการสอนแบบมาตรฐาน (The Basic Method) ซึ่งแยกได้ 2 วิธี คือ การสอนเป็นคำ (Word Approach) คือ ให้นักเรียนดูภาพแล้วมีคำใต้ภาพเป็นการสอนให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับภาพและคำที่มีภาพประกอบช่วยจูงใจเด็กได้ดีกว่าการอ่านตัวหนังสืออย่างเดียว การสอนเป็นประโยค (Sentence Approach) คือ การนำเอาข้อความที่เป็นประโยคมาให้ผู้เรียนอ่าน โดยไม่เลือกประโยคที่มีความหมายหรือมีความสัมพันธ์กับผู้เรียนหรือเกิดจากคำบอกเล่า นำคำพูดของผู้เรียนมาเขียนให้อ่าน

สรุปได้ว่า วิธีการสอนอ่านออกเสียงเป็นการฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงให้เปล่งเสียงตามพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ที่ปรากฏได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ควรฝึกฝนไปตามลำดับ การสอนอ่านออกเสียงจำเป็นต้องจัดในห้องเรียนและใช้สื่อในการสอนอ่าน

เพื่อช่วยพัฒนาการอ่านของผู้เรียนมากขึ้น โดยใช้วิธีการดังนี้ ครูอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง นักเรียนฟังจากนั้นครูอ่านทีละประโยค นักเรียนทั้งหมดอ่านตามครู อ่านทีละประโยค นักเรียนอ่านตามทีละคน นักเรียนอ่านคนละประโยค ให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความทั้งหมด ให้นักเรียนฝึกอ่านเอง โดยอ่านเองเงียบ ๆ และพยายามอ่านออกเสียง โดยครูต้องเป็นผู้ให้คำแนะนำและสังเกตการฝึกอ่านของนักเรียนอยู่ตลอดเวลา การพัฒนาทักษะการอ่าน ควรได้รับการพัฒนา ก่อนทักษะการเขียน และควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

การวัดและประเมินความสามารถในการอ่าน

การวัดและประเมินความสามารถในการอ่านนั้นมีอยู่หลายวิธี ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่านนั้น โดยครูผู้สอนต้องเลือกให้เหมาะสมต่อความต้องการในการวัดและประเมินความสามารถนักเรียน มีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

วิสาข์ จัตุวัตร (2543 อ้างอิงใน จักรพรรดิ คงนะ, 2550) ได้แบ่งประเภทการวัดผลในการอ่านไว้ 2 ประเภทหลักดังนี้

1. การวัดผลอย่างเป็นทางการ (Formal Measures) เป็นการทดสอบอย่างมีระบบ ซึ่งแบ่งเป็น ประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภท คือ

1.1 แบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม เป็นการเปรียบเทียบคะแนนโดยใช้นักเรียนในกลุ่ม เป็นเกณฑ์ว่านักเรียนแต่ละคนอยู่ลำดับที่เท่าไรของกลุ่ม

1.2 แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ เป็นการวิเคราะห์ว่านักเรียนสามารถทำข้อสอบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ได้ดีเพียงใด

2. การวัดผลอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Measures) เป็นกระบวนการเก็บข้อมูลหลายรูปแบบ ซึ่งประกอบไปด้วย

2.1 การสังเกตนักเรียน (Kid-Watching)

2.2 รายการคำอ่านที่คาดเคลื่อนไปจากบทอ่าน (Reading Miscue Inventory)

2.3 รายการคำอ่านอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Reading Inventory)

2.4 การประเมินผลการเล่าเรื่อง (Assessing Free Recall)

2.5 การประเมินผลตนเอง (Self-Report)

ทิวดี มณีโชติ (2549) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ ทำให้สามารถทราบได้ว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้ อีกทั้งการวัดและประเมินผลจะมีประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน ทำให้ทราบศักยภาพของตนในการเรียนรู้ ทั้งยังเป็นสิ่งสำคัญ

ในการสะท้อนถึงประสิทธิภาพของผู้สอน และคุณภาพการจัดการศึกษา เพื่อใช้ในการปรับปรุง และพัฒนาการสอนของครูและสถาบันการศึกษาให้ดียิ่งขึ้นด้วย

นพคุณ บุญมาพิลา (2540) กล่าวว่า การประเมินผลการอ่านอย่างถูกต้องจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือประเมินผลการอ่านต่อไปนี้

1. การใช้ข้อสอบ มีทั้งแบบอัตนัยและปรนัย
2. การใช้บันทึกแบบวัดพฤติกรรมจากการสังเกต การซักถามหรือการสัมภาษณ์

สรสิริ วรวรรณ (2539) ได้อธิบายว่า การวัดและประเมินทักษะการอ่านออกเสียง จะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวครูผู้สอนและผู้เรียน ประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน คือ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสปรับปรุงและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของตนเอง และเพื่อพัฒนาในการเรียนด้านอื่น ๆ ต่อไป ส่วนประโยชน์ต่อครูผู้สอน คือ ทำให้ครูได้มีโอกาสปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนมากขึ้น

โกวิท ประวาล พุกภัย และสมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (2527 อ้างอิงใน ทศนีย์ ศุภเมธี, 2542) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะการอ่านออกเสียง สามารถสร้างได้ 2 รูปแบบ ดังนี้ รูปแบบแรก คือ การสำรวจการอ่านอย่างง่าย กล่าวคือครูจะบันทึกข้อบกพร่องในการอ่านของเด็กแต่ละคนไว้ ได้แก่ อ่านตกหล่น อ่านเกินคำ อ่านผิดจากคำที่มี ฯลฯ รวมถึงพฤติกรรมขณะอ่าน เช่น อ่านช้า อ่านตะกุกตะกัก ฯลฯ แล้วรวบรวมไว้เป็นค่าความถี่รายบุคคล และทั้งระดับชั้น รูปแบบที่สอง คือ การสร้างแบบสำรวจข้อผิดพลาดในการอ่าน กล่าวคือ การพิจารณา ข้อผิดพลาดในการอ่านอย่างละเอียด ทั้งในด้านเสียง รูปคำ ความหมาย และ ไวยากรณ์ แล้วรวบรวมข้อผิดพลาดเพื่อหาค่าความถี่ แล้วนำมาพิจารณาว่าเด็กคนนั้นมีข้อผิดพลาดด้านใดในการที่ทำให้ขาด ทักษะทางการอ่านมากที่สุด

การวัดและประเมินความสามารถในการอ่านมีอยู่หลายวิธี ครูผู้สอนต้องเลือกให้เหมาะสมต่อความต้องการในการวัดและประเมินความสามารถการอ่านของนักเรียน ทำให้สามารถทราบได้ว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมาตรฐานการเรียนรู้ โดยใช้ข้อสอบได้ทั้งแบบอัตนัยและปรนัย รวมทั้งการบันทึกพฤติกรรมขณะอ่าน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

นักการศึกษาได้ศึกษาวิธีการและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนต่าง ๆ ดังนี้

ความหมายของการเขียน

ความหมายของการเขียน มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวไว้ ดังนี้

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทัน อิมลัรอาญ (2557) ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียน หมายถึง การสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก ประสบการณ์ข่าวสารและจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน

วรณี โสภประยูร (2553) ได้กล่าวถึง ความหมายของการเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

สรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้สึกนึกคิดที่ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายต่าง ๆ เพื่อสื่อความให้ผู้อ่านได้เข้าใจให้สิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดออกมา

ความสำคัญของการเขียน

การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และ ประสบการณ์ เพื่อสื่อไปยังผู้รับ มีนักการศึกษาได้อธิบายความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

วรณี โสภประยูร (2553) ได้สรุปความสำคัญของการเขียน ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน
2. เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคยมีประสบการณ์มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจ ในประสบการณ์ที่ผ่านมา
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่ อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง
5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจาก การเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้อง อาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน
6. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลาย ความสามารถของคนในชาติ

7. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน ทำให้รู้ถึงความสามารถของผู้เขียน ได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่น ๆ

8. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจ ให้สูงขึ้นได้

9. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด

10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม

หลักของการเขียน

หลักในการเขียน ควรเป็นหลักการเขียนเพื่อให้งานเขียนออกมามีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวไว้ ดังนี้

ดวงกมล สวหนอง (2556) ได้กล่าวถึง หลักการเขียน คือ ทักษะที่ต้องเอาใจใส่ ผึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญ และป้องกันความผิดพลาด ดังนั้น ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องใช้หลักในการเขียน ดังนี้

1. มีความถูกต้อง คือ ข้อมูลถูกต้อง ใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสม ตามกาลเทศะ
2. มีความชัดเจน คือ ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน รวมถึงประโยคและถ้อยคำสำนวน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์
3. มีความกระชับและเรียบง่าย คือ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำธรรมดาเข้าใจง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อให้ได้ความชัดเจน กระชับ ไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย
4. มีความประทับใจ โดยการใช้คำให้เกิดภาพพจน์ อารมณ์และความรู้สึกประทับใจ มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตามให้อ่าน
5. มีความไพเราะทางภาษา คือ การใช้ภาษาสุภาพมีความประณีตทั้งสำนวนภาษา และลักษณะเนื้อหา อ่านแล้วไม่รู้สึกรำคาญ
6. มีความรับผิดชอบ คือ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผล มุ่งให้เกิดความรู้ และทัศนคติอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2551) ได้กล่าวถึงหลักการเขียน ดังนี้

1. มีความชัดเจน ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม ผู้เขียนต้องคำนึงเสมอว่า การที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องตรงกับผู้เขียนนั้นขึ้นอยู่กับ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้ถ้อยคำสำนวน

2. มีความถูกต้อง คำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษาและเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

3. มีความกระชับ เลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักใช้สำนวนโวหาร ภาพพจน์ คำอุปมาอุปไมย สุภาพศติ คำพังเพย รู้จักการรวมประโยคให้ข้อความที่ชัดเจน และมีน้ำหนัก เพื่อให้ประโยคมีความกระชับ

4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา รู้จักใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช้คำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุมีผล พินิจพิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ลึกซึ้ง มุ่งจะให้เกิดความรู้และทัศนคติที่ดีอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน

6. มีความประทับใจ การใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจ การเรียงลำดับคำในประโยค การใช้คำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ เกิดอารมณ์ความรู้สึกประทับใจ และชวนให้ติดตามอ่าน

7. มีความไพเราะในภาษา ใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา ตลอดจนความประณีตในการเสนอเนื้อหา อ่านแล้วไม่สะดุดหรือขัดหู

สรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญ และไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อความหมาย ผู้เขียนต้องรู้จักการเรียงร้อยถ้อยคำให้เกิดความชัดเจน สละสลวย เพื่อให้งานเขียนของตนเองประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมาย

การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง มีความสำคัญในการสื่อความหมายถึงกัน ด้วยภาษาเขียน เพราะหากเขียนสะกดคำผิด จะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไปด้วย มีผู้กล่าวถึงการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

ความหมายของการเขียนสะกดคำ

การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำจัดเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนาการเขียนในระดับที่สูงขึ้น มีผู้ให้ความหมายของการสะกดคำไว้ดังนี้

วลารัตน์ ปฎิเวศ (2551) ให้ความหมาย การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนเรียงตัวอักษร โดยเรียงพยัญชนะ สระ และสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษา ให้ความหมายที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร และตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

สุธา ขวัญพุด (2550) ให้ความหมายของ การเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำตามหลักเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ตามลำดับ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

อรทัย นุตรดิษฐ์ (2540) สรุปการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำใดคำหนึ่งอันประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์ได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

วรรณิ โสมประยูร (2553) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำ เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ก่อน จึงสามารถเขียน เป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำไม่ได้ เด็กจะไม่เข้าใจเรื่องจากผู้อื่นและไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจ ความคิดของตนเองได้

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงตัวอักษร ตามหลักเกณฑ์ได้อย่างถูกต้อง โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ตามลำดับ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญในการสื่อความหมาย หากเขียนสะกดคำผิด จะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไป

ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ เป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเขียนให้ถูกต้อง นักการศึกษาหลายท่านสรุปไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน หากครูไม่ได้สอนแจกลูกสะกดคำแก่นักเรียนในระยะเริ่มเรียนการอ่าน นักเรียนจะขาดหลักเกณฑ์การประสมคำ ทำให้เขียนหนังสือผิด ซึ่งเป็นปัญหาของเด็กนักเรียนไทยในปัจจุบันย่อมส่งผลต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2545) ได้อธิบายว่า การเขียนเป็นการสื่อความที่มีวิธีซับซ้อนมากกว่าการพูด จำเป็นต้องให้ผู้อ่านเข้าใจโดยไม่มีการเปล่งเสียง หรือการแสดงสีหน้าท่าทางประกอบ การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าทักษะอื่น ๆ

วรรณ โสภประยูร (2553) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเรียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดเสมอ จะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้น การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนอย่างยิ่ง นักเรียนควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้นักเรียนใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง กว้างขวาง ครูจึงต้องฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทุกระดับชั้น

อดุลย์ ภูปลี (2539) ได้กล่าวถึงการเขียนสะกดคำว่า การเขียนสะกดคำที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการเขียนสะกดถูกต้อง ช่วยให้ผู้เขียนอ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้แจ่มชัด และมีความมั่นใจในการเขียน ทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มขึ้น

ดังนั้น การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาไทย เพราะการเขียนเป็นทักษะสำคัญ นักเรียนสามารถนำประโยชน์จากการเขียนสะกดคำ ไปใช้ได้กับทุกวิชาและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดจะทำให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ผู้อ่านตีความหมายผิด ผู้อ่านไม่เข้าใจ ข้อความที่เขียนสิ่งที่เขียนจะด้อยคุณค่า

หลักและวิธีการสอนเขียนสะกดคำ

การสอนทักษะการเขียนสะกดคำหรือการเขียนคำ จะต้องมุ่งเน้นให้นักเรียนเขียนคำได้ถูกต้อง รู้จักคำ รู้จักความหมาย และสามารถใช้คำในการเขียนได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน นักการศึกษาได้เสนอแนะวิธีการสอนและกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้นำเสนอเกี่ยวกับ หลักการสอนการสะกดคำไว้ ดังนี้ การสอนอ่านแจกลูกและการสะกดคำ เป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่านและการเขียน เพราะเป็นหลักเกณฑ์การนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดมาประสมกัน และในการสอนอ่านจะดำเนินไปด้วยกัน จึงมีผู้เรียกรวมกันว่า “การอ่านแจกลูกสะกดคำ” การดำเนินการสอนอ่านแจกลูกสะกดคำทำได้หลายลักษณะ แล้วแต่ครูจะเห็นสมควร

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) เสนอแนะแนวการสอนเขียนสะกดคำยาก ดังนี้

1. จัดให้มีการแข่งขันเขียนสะกดคำยากบนกระดานดำ
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด โดยรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่
3. ให้เขียนคำยากแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำหรือพจนานุกรม
4. เขียนคำที่สะกดถูกหรือสะกดผิดบนกระดานดำปะปนกันแล้วให้นักเรียนแก้คำผิดให้ถูกต้อง

5. กำหนดพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้ชุดหนึ่ง ให้นักเรียนแต่งคำศัพท์ โดยใช้พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่กำหนดให้

6. เขียนรายงานโดยควบคุมคำที่มักเขียนผิด

7. นำหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำ มาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น

8. รวบรวมคำที่มักเขียนผิดเข้าเป็นหมู่เป็นพวก แล้วแต่งเป็นคำประพันธ์สั้น ๆ

จากข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการสอนเขียนสะกดคำ จะเห็นว่า มีวิธีการสอนที่ครูสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนหลายวิธี โดยครูอาจใช้เพียงวิธีใดวิธีหนึ่งหรือใช้วิธีสอนและกิจกรรมหลาย ๆ อย่างประกอบกัน โดยขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและจุดประสงค์ของการสอน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นเป็นกระบวนการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดและลงมือปฏิบัติในการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีผู้สอนเป็นผู้กำกับควบคุมให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติฝึกฝน จนเกิดทักษะ ผู้วิจัยมีความเห็นว่ารูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Method) เป็นรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพ เป็นรูปแบบการสอนที่ชัดเจนในการดึงความสนใจของนักเรียน ไปสู่การเรียนรู้ที่เป็นเรื่องนั้นโดยเฉพาะเนื้อหาได้ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเป็นรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท

นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาและเสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบและวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทไว้ ดังนี้

รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท มีที่มาจาก Barak Rosenshine and Robert Stevens (1986) ได้ศึกษาและสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เป็นระบบที่ละขั้นตอนและได้ให้ผลลัพธ์รูปแบบการสอนที่เป็นประโยชน์สำหรับการสอนเนื้อหาหรือทักษะที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน และนำเสนอรูปแบบการสอนที่เรียกว่า เอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Model) รูปแบบนี้เป็นวิธีการที่เป็นระบบ ในการสอนเนื้อหาในขั้นตอนย่อย ๆ ระหว่างเรียนมีการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสอนทักษะการปฏิบัติงานหรือความเชี่ยวชาญขององค์ความรู้ โดยเฉพาะผลลัพธ์ สามารถใช้ได้กับการสอนขั้นตอนทางคณิตศาสตร์และการคำนวณ การถอดรหัสการอ่าน ขั้นตอนการอ่านที่ชัดเจน แนวคิดและกฎทางไวยากรณ์ และคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะในรายวิชาที่มีการจัดลำดับเนื้อหาสาระความรู้ตามขั้นตอน 6 ขั้นตอน ได้แก่

1) การทบทวน 2) การนำเสนอเนื้อหาใหม่ 3) แนวทางปฏิบัติที่แนะนำ 4) คำติชมและการแก้ไข 5) การฝึกปฏิบัติอิสระ และ 6) การทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Good and Grouws (1979) อ้างอิงใน Barak Rosenshine and Robert Stevens, (1986) และ Russell and Hunter (1981) อ้างอิงใน Barak Rosenshine and Robert Stevens, (1986) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทบทวน (Review) ทบทวนการบ้าน ทบทวนการเรียนรู้ก่อนหน้าที่เกี่ยวข้อง ทบทวนทักษะเบื้องต้นและความรู้สำหรับบทเรียนนี้

2. นำเสนอ (Presentation) กำหนดเป้าหมายบทเรียน แบ่งเป็นขั้นตอนย่อย ๆ ขั้นตอนแบบจำลอง ให้ตัวอย่างเชิงบวกที่เป็นรูปธรรมและตัวอย่างเชิงลบ ใช้ภาษาที่ชัดเจน ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน หลีกเลี่ยงการพูดนอกเรื่อง

3. การฝึกปฏิบัติ (Guided practice) ใช้การฝึกฝนจากการคำถามหรือใช้แบบฝึกหัด ฝึกจนกว่านักเรียนจะคล่อง

4. แก้ไขให้คำติชมและข้อเสนอแนะ (Corrections and Feedback) ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ครูควรให้ข้อเสนอแนะ เบาะแส หรือการทบทวนคำตอบที่ไม่ถูกต้อง ให้มีการทบทวนซ้ำเมื่อจำเป็น

5. ฝึกปฏิบัติอิสระ (Independent practice) ขั้นตอนเริ่มต้น นักเรียนจะได้รับความช่วยเหลือขณะฝึกปฏิบัติ การปฏิบัติจะดำเนินต่อไปจนกว่านักเรียนจะเป็นแบบอัตโนมัติ (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง) ใช้การฝึกบ่อย ๆ สำหรับนักเรียนที่ช้า

6. การทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน (Weekly and monthly reviews)

แม้ทั้ง 6 ขั้นตอนนี้ ไม่ใช่เรื่องใหม่และถูกใช้เป็นประจำ หากผู้เรียนได้รับการทบทวนน้อยเกินไป ไม่ชัดเจน หรือไม่เป็นระบบ นักเรียนอาจได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอ ครูอาจแก้ไขข้อผิดพลาดได้น้อย และจัดสรรเวลาได้ไม่เหมาะสมสำหรับการสาธิตและฝึกปฏิบัติ ซึ่งจะส่งผลให้การสอนที่มีประสิทธิภาพน้อยลง

ทิตนา แคมมณี (2551) ได้กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีทหรือการจัดการเรียนการสอนแบบชัดแจ้งว่า พัฒนาโดยโรเซ็นชานน์และสตีเวนส์ (Rosenshine & Stevens) ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิมและตรวจการบ้าน
2. ขั้นนำเสนอเนื้อหาสาระหรือทักษะใหม่
3. ขั้นทำให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ

4. ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขการปฏิบัติของผู้เรียน

5. ขั้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

6. ขั้นการทบทวนฝึกปฏิบัติรายสัปดาห์และรายเดือน

วัชรา เล่าเรียนดี (2550) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Model) ไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การทบทวนประจำวัน (Providing Daily Review) ขณะเริ่มต้นบทเรียนในแต่ละวัน จะทบทวนสาระความรู้หลักการหรือฝึกทักษะใหม่และทักษะที่เรียนหรือฝึกไปแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่า นักเรียนพร้อมที่จะเรียนหรือฝึกทักษะใหม่รวมทั้งการทบทวนการบ้านและแบบฝึกทักษะ

2. การสอนหรือการนำเสนอสาระใหม่ทักษะใหม่ (Presenting New Material) คือ

2.1. ครูบอกหรือแจ้งวัตถุประสงค์ให้นักเรียนทราบอาจจะโดยการเขียน จุดประสงค์การเรียนรู้หรือพฤติกรรมที่คาดหวังเป็นข้อ ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ลดความซ้ำซ้อนของการให้ สาระความรู้

2.2. สอนทีละขั้นตอนหรือแบ่งสอนเป็นเรื่องย่อย ๆ ตามลำดับความยากง่าย ใช้ภาษาพูด อธิบายยกตัวอย่างที่ชัดเจนให้คำแนะนำทีละขั้นตอน ทำแบบแสดงแบบให้นักเรียน ดูรวมทั้งใช้สื่อประกอบและการอธิบายเพื่อให้แน่ใจว่าแต่ละประเด็นที่สอนนักเรียนเข้าใจ แจ่มแจ้งก่อนที่จะ ดำเนินการสอนในขั้นต่อไป

2.3. ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนอธิบายยกตัวอย่างให้ชัดเจนเพื่อให้ แน่ใจว่า นักเรียนพร้อมที่จะฝึกปฏิบัติด้วยตนเองได้

3. ให้การฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำอย่างใกล้ชิด (Conducting Guided Practice) การให้เด็กฝึกปฏิบัติ โดยครูคอยแนะนำในห้องเรียนหลังจากการฝึกปฏิบัติแล้วนักเรียน ควรจะสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนหรือทักษะนั้น ๆ อย่างถูกต้อง ฝึกตอบคำถามประเภทความรู้ ความจำ ความเข้าใจ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ Davis and Thomas (1989 อ้างอิงใน วัชรา เล่าเรียนดี, 2550)

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (Providing Feedback and Corrections) ในการตอบของนักเรียนถ้าตอบถูกต้องหรือตอบด้วยความมั่นใจครูควรตอบสนองด้วยคำพูดที่เสริมกำลังใจ เช่น “ดีมาก” “ดี” “ถูกต้อง” ถ้านักเรียนตอบถูกแต่ตอบด้วยความลังเลไม่แน่ใจ ครูควรย้อนกลับเกี่ยวกับเรื่องนั้นหรือบอกกระบวนการที่ได้คำตอบนั้นมา

5. การให้ฝึกปฏิบัติโดยอิสระตามลำพัง (Assigning Independent Practice) การให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยอิสระด้วยตนเอง เพื่อปรับปรุงขั้นตอนที่นักเรียนตอบจากการตอบถูกของนักเรียน แต่ลังเลไม่แน่ใจ และเพื่อจะได้มีการพัฒนาทักษะเหล่านั้นให้ชำนาญยิ่งขึ้น การให้ฝึกด้วยตนเองจะดำเนินการต่อจากการให้ฝึกปฏิบัติที่โต๊ะที่มีประสิทธิภาพนั้น อาจให้นักเรียนช่วยเหลือกัน เพราะนักเรียนจะชอบที่จะคิดรวมกัน และการให้คำแนะนำจากกันและกันมากกว่าให้ครูอธิบายหรือแนะนำ

6. ทบทวนเป็นรายสัปดาห์และเป็นรายเดือน (Providing Weekly and Monthly Review) การทบทวนเป็นรายสัปดาห์และรายเดือนสำคัญเท่ากับการทบทวนประจำวันเพื่อความคงทน ของการเรียนรู้ และตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนไปแล้วจริง การทบทวนจะให้ผลดีต่อการฝึกปฏิบัติและมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน

วัชรา เล่าเรียนดี (2547) กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท (Explicit Teaching Model) เป็นรูปแบบการสอนที่มีขั้นตอนและเป้าหมายในการสอนชัดเจน ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การทบทวนประจำวันและตรวจการบ้านมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทบทวน ความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับความรู้ใหม่และครูอาจซักถามเพิ่มเติม สอนใหม่เมื่อจำเป็นในเนื้อหาที่สำคัญ ๆ และฝึกปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 2 การนำเสนอสาระความรู้มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แจกจุดประสงค์การเรียนรู้สั้น ๆ แต่เข้าใจง่าย เสนอโครงสร้างและภาพรวมของสาระความรู้ เริ่มสอนเนื้อหาที่ละเอียดที่ละชั้น ซักถามนักเรียนเพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจ เน้นประเด็นที่สำคัญให้นักเรียนทราบ อธิบายให้ตัวอย่างอย่างชัดเจน สาคิดและทำแบบให้ดู อธิบายรายละเอียดและยกตัวอย่างประกอบประเด็นเนื้อหาที่สำคัญ

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำ มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ การฝึกนักเรียนในระยะแรกครูควรคอยช่วยเหลือแนะนำโดยตลอด มีการซักถามนักเรียนบ่อย ๆ ถามคำถามให้มาก เพื่อให้นักเรียนตอบและได้ฝึกอย่างเพียงพอ คำถามที่ถามควรเกี่ยวข้องกับเนื้อหาใหม่ หรือทักษะใหม่ครูตรวจสอบความเข้าใจ โดยการประเมินจาก

คำตอบของนักเรียน ระหว่างตรวจสอบความเข้าใจ ครูจะให้คำอธิบายเพิ่มเติม ให้ข้อมูลย้อนกลับหรืออธิบายซ้ำ (ถ้าจำเป็น) ให้นักเรียนมีการตอบสนองและให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูควรแน่ใจว่านักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก้ไขในทันที การให้ข้อมูลย้อนกลับควรดำเนินการในระหว่างฝึกในตอนต้น ให้ฝึกในตอนแรกโดยมีครูคอยแนะนำ เพื่อให้ นักเรียนสามารถปฏิบัติเองได้โดยลำพัง การฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำ ควรจะทำอย่างต่อเนื่องจนกว่านักเรียนชำนาญ จนถึงเกณฑ์ที่นักเรียนทำได้ 80% ในขั้นตอนนี้ มีข้อเสนอแนะในการตรวจสอบความเข้าใจ เพื่อจะได้แก้ไขความผิดพลาด ความบกพร่อง คือ เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้าให้มาก เพื่อถามให้นักเรียนตอบอย่างทั่วถึง และคำตอบที่ได้ควรเป็นคำตอบที่ตรงประเด็นสำคัญ หรือตรงตามในเรื่องหรือทักษะที่จะสอนให้นักเรียนสรุปกฎหรือกระบวนการด้วยตนเอง ให้นักเรียนตอบโดยเขียนคำตอบในสมุดทำียบทเรียน หลังจากการสอนครูควรให้นักเรียนเขียนสาระสำคัญ ประเด็นสำคัญและสรุปประเด็นสำคัญลงสมุด ดังนั้นการตรวจสอบความเข้าใจจึงมีความสำคัญและจำเป็นเพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาสาระที่เรียนผ่านมาและเป็นการย้ำเพื่อความเข้าใจของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การแก้ไขให้ถูกต้องและการให้ข้อมูลย้อนกลับ มีข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ คำตอบที่ถูกต้องรวดเร็วและแน่ใจของนักเรียนครูควรรับรู้และตอบรับสั้น ๆ เช่น ครูควรถามคำถามอื่น ๆ อีกหรือชมเชยสำหรับคำตอบที่ถูกต้อง คำตอบที่ลังเลของนักเรียนครูอาจจะต้องให้ข้อมูลย้อนกลับให้ตอบอย่างมั่นใจ ตอบผิดปฏิบัติผิดของนักเรียนบ่งบอกถึงความจำเป็นในการฝึกเพิ่มเติม ตรวจสอบติดตามบทเรียนของนักเรียนเสมอ พยายามให้การตอบสนองทุกคำถามที่นักเรียนถาม ในการแก้ไขการตอบผิดของนักเรียนครูควรให้ข้อมูลเพิ่มเติม เช่น ถามคำถามให้ง่ายขึ้น ให้คำแนะนำ อธิบาย ทบทวนหรือสอนใหม่ ในขั้นสุดท้ายถามคำถามซ้ำจนกว่าจะถูกต้อง การให้ฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำ การแก้ไขควรทำต่อไปจนกว่าครูจะแน่ใจว่านักเรียนบรรลุผล สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน ให้คำชมเชยแต่พอควรในเรื่องที่เฉพาะเจาะจง จะทำให้มีประสิทธิภาพมากกว่าการชมเชยโดยทั่วไป

ในประเด็นของการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน มีข้อเสนอแนะในการตอบสนองคำตอบของนักเรียน โดยลักษณะการตอบคำถามของนักเรียนสามารถแยกได้เป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ตอบถูกต้อง เร็ว ด้วยความมั่นใจในคำตอบ โดยปกติพฤติกรรมนักเรียนจะปรากฏในช่วงการเรียนตอนแรก ๆ ตอนที่มีการทบทวน ครูควรถามคำถามใหม่ ๆ พร้อมทั้งมีการฝึกเพิ่มเติมและกล่าวคำชมเชย

2. ตอบถูกแต่ลังเล ไม่แน่ใจ จะปรากฏในการเรียนในตอนต้นหรือช่วงให้ฝึกโดยมีครูคอยแนะนำ มีข้อเสนอแนะว่าครูควรให้ข้อมูลย้อนกลับ ตอบสนองกลับไปเป็นข้อความสั้น ๆ เช่น ถูกต้อง ดีมาก การให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะนี้ควรให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้นักเรียนเข้าใจว่าคำตอบนั้นถูกต้องเพราะอะไร

3. ตอบผิดเพราะไม่ระวัง ถ้านักเรียนตอบผิดเพราะสะเพร่าครูควรแก้ไขและให้ข้อมูลย้อนกลับทันที

4. ตอบผิดเพราะไม่มีความรู้ไม่จำเนื้อหาสาระ นักเรียนที่ตอบผิดในช่วงต้นระยะการเรียนเนื้อหาสาระใหม่ ซึ่งให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้ไม่แน่นอน ไม่รู้จริงเกี่ยวกับสาระความรู้นั้น ครูควรแก้ไข คือ ครูชี้แนะเสนอแนะแนวทางเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง โดยการถามคำถามใหม่และง่าย พร้อมทั้งยกตัวอย่างและเหตุผลประกอบสอนใหม่ สำหรับนักเรียนที่ไม่เข้าใจบอกเป็นนัย ถามคำถามที่ง่าย ๆ หรือทำการสอนใหม่ ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอนและการเรียนรู้ได้อีกประการหนึ่ง

ขั้นตอนที่ 5 การฝึกอย่างอิสระ (ฝึกปฏิบัติที่โต๊ะ) มีข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ ให้นักเรียนฝึกอย่างเพียงพอ ฝึกทักษะเนื้อหาสาระที่เรียนไปแล้ว เพื่อให้เกิดความชำนาญ ฝึกปฏิบัติโดยลำพัง ควรปฏิบัติได้ถูกต้อง 95 % นักเรียนจะตื่นตัวถ้าครูให้ฝึกปฏิบัติ และมีการติดตาม ตรวจสอบโดยตลอด แนะนำนักเรียนด้วยความกระตือรือร้นตลอด การฝึกปฏิบัติที่โต๊ะเพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมโดยลำพังมีประสิทธิภาพ ครูควรปฏิบัติ คือ ควรเดินดูนักเรียนทำงาน ให้ข้อมูลย้อนกลับถามคำถามและอธิบายสั้น ๆ อย่างทั่วถึง ขณะที่ครูแนะนำนักเรียนกลุ่มเล็ก เพื่อให้มองเห็นนักเรียนคนอื่น ๆ ที่ทำงานของตนอยู่ ครูควรจัดที่นั่งให้มองเห็นนักเรียนทั้งชั้นที่ทำงานอยู่ และครูควรวางแผนกำหนดกิจกรรมที่ควรปฏิบัติในช่วงการจัดกิจกรรมให้นักเรียนฝึกปฏิบัติควรให้ทำอย่างรอบคอบ ซึ่งมีรายละเอียดว่านักเรียนต้องทำอะไรบ้างในช่วงนั้น ๆ และจะให้การแนะนำพิเศษอย่างไรแก่นักเรียน

ขั้นตอนที่ 6 การทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน มีข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ การทบทวนเนื้อหาที่เรียนไปแล้วอย่างเป็นระบบ ตรวจสอบบ้านที่ให้นักเรียนทำการทดสอบบ่อย ๆ สอนใหม่ในเนื้อหาที่ขาดตกบกพร่อง ครูต้องทบทวนประจำสัปดาห์ทุกวันจันทร์ และทบทวนประจำเดือนในวันจันทร์ที่ 4 ของเดือน การทบทวนของครูช่วยให้ครูได้ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน และเพื่อให้แน่ใจว่า ความรู้ ทักษะ ที่เรียนไปแล้ว นักเรียนรู้และสามารถปฏิบัติเข้าใจเป็นอย่างดี และเพื่อความคงทนของความรู้

ศิริรัตน์ เกิดแก้ว (2553) ได้กล่าวว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Method) มีความเหมาะสมสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาจึงได้นำรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์และแก้ปัญหาทางการอ่านสะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีกระบวนการเรียนการสอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนเนื้อหาเดิม/การบ้าน ขั้นที่ 2 เสนอเนื้อหาใหม่ 2 ขั้นที่ 3 ปฏิบัติโดยครูแนะนำ ขั้นที่ 4 สรุปหลักเกณฑ์ให้ข้อมูลย้อนกลับ ขั้นที่ 5 ฝึกอย่างอิสระ ขั้นที่ 6 สรุปทบทวน ดังนั้น โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การทบทวนความรู้ หมายถึง การพูดคุย อภิปราย ชักถาม แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เกี่ยวกับความรู้เดิมที่ได้เรียนผ่านไปโดยมีความเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ได้

ขั้นตอนที่ 2 การสอนเนื้อหาใหม่ หมายถึง ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยครูบรรยายหรืออธิบายยกตัวอย่างประกอบสอนที่ละเอียดตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติโดยครูให้การแนะนำอย่างต่อเนื่อง หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยฝึกการอ่านคำ ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเอง ครูคอยให้คำแนะนำ

ขั้นตอนที่ 4 การให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข หมายถึง การตรวจสอบการอ่านคำของนักเรียนโดยครูตรวจสอบการอ่านของนักเรียนว่าอ่านคล่อง อ่านถูกต้องไหม หากอ่านคำไม่ถูกต้อง ครูเสนอแนะและให้นักเรียนฝึกอ่านให้ถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 5 การให้ฝึกปฏิบัติโดยอิสระ หมายถึง การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอ่านเนื้อหา สารที่เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญโดยฝึกปฏิบัติจากแบบฝึกทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีการติดตามตรวจสอบกระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในงานที่ตนเองปฏิบัติ และมีความกระตือรือร้นเสมอ

ขั้นตอนที่ 6 การทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน หมายถึง ครูนำเนื้อหาที่ได้เรียนผ่านไป แล้วมาฝึกปฏิบัติอีกครั้งโดยการฝึกอ่านพร้อมครูอธิบายและสรุปเนื้อหาให้นักเรียน เพราะขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านในข้างต้นนี้ เป็นวิธีการสอนเพื่อพัฒนาการอ่านที่จะ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการอ่านมากขึ้น ถ้าผู้เรียนได้ฝึกอ่านมากก็จะได้รับประสบการณ์จากการอ่านและเสริมทักษะการอ่านคำ เพื่อพัฒนาให้นักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา มีพื้นฐานการอ่าน สามารถแยกพยัญชนะสระ และตัวสะกด ได้รู้ความหมายของคำเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนและชีวิตประจำวันต่อไป

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบขั้นตอนรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท

รูปแบบการ สอนแบบ เอ็กซ์พลีซิท	นักการศึกษา			
	Barak Rosenshine and Robert Stevens (1986)	ศิริรัตน์ เกิดแก้ว (2553)	วัชรวิภา เล่าเรียนดี (2550)	ทิตินา แชมมณี (2551)
ขั้นที่ 1	ทบทวน (Review)	ทบทวนเนื้อหาเดิม/ การบ้าน	การทบทวนประจำวัน (Providing Daily Review)	ทบทวนความรู้ เดิม และตรวจ การบ้าน
ขั้นที่ 2	นำเสนอ (Presentation)	การสอนเนื้อหาใหม่	การสอนหรือ การนำเสนอสาระใหม่ ทักษะใหม่ (Presenting New Material)	นำเสนอเนื้อหา สาระหรือทักษะ ใหม่
ขั้นที่ 3	การฝึกปฏิบัติ (Guided practice)	การปฏิบัติโดยครู ให้การแนะนำอย่าง ต่อเนื่อง	การฝึกปฏิบัติโดยมี ครูคอยแนะนำอย่าง ใกล้ชิด (Conducting Guided Practice)	ทำให้ผู้เรียน ฝึกปฏิบัติ
ขั้นที่ 4	แก้ไข ให้คำติชม และข้อเสนอแนะ (Corrections and Feedback)	การให้ข้อมูล ย้อนกลับและวิธีการ แก้ไข	การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการแก้ไข ข้อบกพร่อง (Providing Feedback and Corrections)	ให้ข้อมูล ย้อนกลับและ แก้ไขการปฏิบัติ ของผู้เรียน
ขั้นที่ 5	ฝึกปฏิบัติอิสระ (Independent practice)	การให้ฝึกปฏิบัติ โดยอิสระ	การให้ฝึกปฏิบัติโดย อิสระตามลำพัง (Assigning Independent Practice)	ให้ผู้เรียน ฝึกปฏิบัติ อย่างอิสระ
ขั้นที่ 6	การทบทวนราย สัปดาห์และราย เดือน (Weekly and monthly reviews)	การทบทวนราย สัปดาห์และราย เดือน	ทบทวนเป็นราย สัปดาห์และรายเดือน (Providing Weekly and Monthly Review)	การทบทวน ฝึกปฏิบัติราย สัปดาห์และ รายเดือน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของการเปรียบเทียบขั้นตอนรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท ข้างต้น และการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท สามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท หมายถึง รูปแบบการสอนที่มีเป้าหมายและขั้นตอนที่ชัดเจน ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 6 ขั้นตอนดังนี้ คือ 1) การทบทวนความรู้เดิม 2) การสอนเนื้อหาใหม่ 3) การปฏิบัติโดยครูให้คำแนะนำ 4) การให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข 5) การฝึกปฏิบัติอิสระ 6) การสรุปทบทวน

ขั้นตอนที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม หมายถึง ทบทวนสาระความรู้หลังการฝึกทักษะที่เรียนหรือฝึกไปแล้ว

ขั้นตอนที่ 2 การสอนเนื้อหาใหม่ หมายถึง ครูบอกหรือแจ้งวัตถุประสงค์ให้นักเรียน สอนทีละขั้นตอนหรือแบ่งสอนเป็นเรื่องย่อย ๆ โดยใช้การอธิบายหรือยกตัวอย่าง จากนั้น ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติโดยครูให้คำแนะนำ หมายถึง ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ โดยครู คอยแนะนำในห้องเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข หมายถึง การตรวจสอบ การกระทำของนักเรียน โดยครูตรวจสอบว่า ถูกต้องไหม หากยังไม่ถูกต้อง ครูเสนอแนะและ ให้นักเรียนฝึกให้ถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 5 การฝึกปฏิบัติอิสระ หมายถึง การให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยอิสระ ด้วยตนเอง เพื่อปรับปรุงขั้นตอนที่นักเรียนผิดพลาด

ขั้นตอนที่ 6 การสรุปทบทวน หมายถึง การทบทวนความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนมา อาจทบทวนเป็นรายสัปดาห์หรือรายเดือน เพื่อความคงทนของการเรียนรู้ และตรวจสอบว่า นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนไปแล้วจริง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท

ไฉนี สาและ (2560) ได้ศึกษาผลของการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทที่มีต่อทักษะการอ่าน ภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังได้รับการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 2) นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทมีทักษะ การอ่านภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 3) นักเรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทมีทักษะการอ่านภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิระศักดิ์ นุ่นปาน (2553) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทร่วมกับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทร่วมกับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศิริรัตน์ เกิดแก้ว (2553) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท ผลการวิจัยพบว่า 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในอำเภอเขาย้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน สะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในอำเภอเขาย้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 ก่อน และหลังการใช้วิธีการสอนแบบปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำตามมาตรฐานตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในอำเภอเขาย้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 หลังการใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท กับวิธีการสอนแบบปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทสูงกว่าที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ศิรดา เอียดแก้ว (2548) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้วิธีการแบบเอ็กซ์พลลิซิทกับวิธีการสอนแบบปกติ ผลการวิจัย พบว่า 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้วิธีการแบบเอ็กซ์พลลิซิทกับวิธีการสอนแบบปกติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนที่สอนโดยรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท แตกต่างกับนักเรียนที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำด้วยรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท นักเรียนกลุ่มทดลองพอใจต่อรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทระดับเห็นด้วยมาก

Atkins and James Grant (2013) ได้เปรียบเทียบนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท และแบบดั้งเดิมเป็นเวลาสองปีติดต่อกันพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าในการอ่านรู้เรื่อง

Jensen and Jessie Ruth (2009) ได้ศึกษาผลของการสอนนักเรียนใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท ถึงวิธีการรับรู้และใช้เงื่อนงำบริบทในเนื้อหาเนื้อหาผ่านโปรแกรมการสอนหกสัปดาห์ ทำการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อแสดงความแตกต่างระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มบำบัด ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในกลุ่มบำบัดมีความสามารถในการกำหนดความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้จักเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม นักเรียนที่ได้รับการสอนหกสัปดาห์ใช้บริบทเพื่อระบุความหมายของคำที่ไม่รู้จักได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำแนะนำ

Laura Fergvson (2006) ได้ศึกษาตรวจสอบผลของการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทเกี่ยวกับการวิเคราะห์สัณฐานวิทยาเกี่ยวกับการเรียนรู้และความเข้าใจคำศัพท์ และผลกระทบในการเชื่อมโยงคำที่ใหม่กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากการวิจัยระบุว่าคำศัพท์และความสามารถในการถอดรหัสคำที่ไม่คุ้นเคยมีความสำคัญต่อความเข้าใจ ในชั้นเรียนการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลการประเมินการอ่านต่ำ ได้รับการสอนเฉพาะ 12 อย่างที่แนบมาและฐานที่เลือกจากหน่วยการเรียนรู้ที่ทดสอบในห้องเรียนและการประเมินการอ่านของรัฐ นักเรียนทั้ง 18 คนได้รับการประเมินก่อนและหลังเกี่ยวกับความเข้าใจและคำศัพท์จากการประเมินหลังเรียน พบว่า ผลแสดงให้เห็นว่า คะแนนหลังการประเมินที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่มีผลเพิ่มเติมจากการสอนคำศัพท์ใหม่

จากผลการศึกษา สรุปได้ว่า รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท สามารถสอนการอ่านออกเสียงคำและเรียนรู้คำศัพท์อย่างชัดเจน มีการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นเทคนิคที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนและสอนเพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของคำที่ใหม่ได้ด้วยตนเอง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิฟของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) สร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิฟของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
- 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิฟของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาด์ อนุสรณ์)
- 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิฟของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาด์ อนุสรณ์)

ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัย โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบบกลุ่มเดียว ดำเนินการทดสอบตามแบบแผนการวิจัย วัดผลก่อนและหลังทดลอง (The Single Group, Pretest-posttest Design) ชวลิต ชูกำแหง (2553) มีลักษณะการใช้แบบแผน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4 แสดงแบบแผนการวิจัยเชิงทดลอง

	ก่อนเรียน	ทดลอง	หลังเรียน
	O ₁	X	O ₂
เมื่อ	O ₁	แทน การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)	
	X	แทน การใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิฟ	
	O ₂	แทน การทดสอบหลังเรียน (Posttest)	

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาด์ อนุสรณ์) ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2564 มีจำนวน 1 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

มาตรฐาน ท 1.1 ป 2/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรอง ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง (คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ)

มาตรฐาน ท 4.1 ป 2/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ (คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การดำเนินการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง จำนวน 2 สัปดาห์ รวม 10 ชั่วโมง และใช้เวลาในการทดสอบก่อนและหลังใช้แผนการจัดการเรียนรู้อย่างละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ทั้งหมด 12 ชั่วโมง ทดลองจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะเครื่องมือเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ดำเนินการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท เรื่อง คำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 แผน ดังนี้

1. คำควบกล้ำแท้ จำนวน 1 แผน
2. คำควบกล้ำแท้ (ร ล ว) จำนวน 1 แผน
3. คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) จำนวน 1 แผน
4. คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) ผันเสียง จำนวน 1 แผน
5. คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) จำนวน 1 แผน
6. คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) ผันเสียงจำนวน 1 แผน
7. คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) จำนวน 1 แผน
8. คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) ผันเสียง จำนวน 1 แผน
9. อ่านและเขียนเรียนรู้ความหมาย จำนวน 1 แผน
10. คำควบกล้ำไม่แท้ จำนวน 1 แผน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียน (ใช้ข้อสอบฉบับเดียวกัน) ลักษณะการให้คะแนน เมื่ออ่านถูกต้องได้ 1 อ่านผิดได้ 0 คะแนน
2. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียน (ใช้ข้อสอบฉบับเดียวกัน) ลักษณะการให้คะแนน เมื่อเขียนถูกต้องได้ 1 เขียนผิดได้ 0 คะแนน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท เรื่อง คำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 แผน

มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. ศึกษาแนวคิดหลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในความสามารถในการอ่านออกเสียง การเขียนคำ และรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท
3. ศึกษาการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีองค์ประกอบดังนี้
 - มาตรฐานการเรียนรู้
 - ตัวชี้วัด
 - สาระสำคัญ
 - จุดประสงค์การเรียนรู้
 - สาระการเรียนรู้แกนกลาง
 - กระบวนการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท
 - เครื่องมือ-สื่อการเรียนรู้
 - การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - ภาระชิ้นงาน
 - บันทึกหลังการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

4. ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท จำนวน 10 แผน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนดังนี้ คือ

1. การทบทวนความรู้เดิม
2. การสอนเนื้อหาใหม่
3. การปฏิบัติโดยครูให้การแนะนำ
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข
5. การให้ฝึกปฏิบัติโดยอิสระ
6. การสรุปทบทวน

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของกิจกรรม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย 2 ท่าน ซึ่งมีคุณสมบัติ คือ เป็นครูผู้สอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาตอนต้น มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา 20 ปีขึ้นไป และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อสามารถให้คำแนะนำในเรื่องกิจกรรมการสอนได้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด และใช้แบบตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสร้างขึ้นตามรูปแบบมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ (Likert scale) โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

เมื่อกำหนดคะแนนแสดงค่าความคิดเห็นของผู้ประเมิน ผู้วิจัยนำคะแนนทั้งหมดมาคิดเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อ เพื่อแปลความหมายรายข้อ โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย บุญชม ศรีสะอาด (2553) ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ซึ่งผลการประเมินความถูกต้อง ครบถ้วน และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.12–4.93 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ได้ มีความถูกต้อง ครบถ้วน และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

6. ผู้วิจัยดำเนินการปรับแก้แผนการจัดการเรียนรู้ และส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมอีกครั้ง

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกันกับกลุ่มเป้าหมายและมีความคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมาย

8. ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับนักเรียน

9. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท เรืองคำควบกล้ำ โดยนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาดล อนุสรณ์) ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน มีลักษณะเป็น 1) แบบอ่านออกเสียงคำ จำนวน 20 ข้อ 2) แบบเขียนคำ จำนวน 20 ข้อ รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ

ตาราง 5 แสดงลักษณะแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

แบบทดสอบความสามารถ	จำนวน(ข้อ)	ร้อยละ
แบบทดสอบความสามารถ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ	20	50
แบบทดสอบความสามารถ การเขียนคำควบกล้ำ	20	50

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 20 ข้อ
 มีวิธีการในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง เป็นคำควบกล้ำ โดยคำที่นำมาจะเลือกมาจากบัญชีคำที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวนทั้งหมด 1,098 คำ
3. นำแบบทดสอบมาตรวจสอบความเหมาะสมของรายการคำ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้การทดสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา โดยหาค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยและด้านการวัดและประเมินผล ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้และคำนวณหาค่า IOC (เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 (≥ 0.5) ซึ่งหมายความว่าข้อคำถามนั้นมีความตรงตามเนื้อหา หากค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความตรงตามเนื้อหาจึงตัดทิ้งหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น) ผลการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา มีค่าระหว่าง 0.66–1.00 แสดงว่าข้อคำถามของแบบทดสอบนั้นใช้ได้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับเกณฑ์และจุดประสงค์
4. นำข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การคำนวณค่า IOC หรือปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ มาใช้เป็นแบบทดสอบ จำนวน 20 ข้อ เพื่อนำไปใช้จริง
5. นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมาทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 คน โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 109 (บ้านร่องสำน)
6. นำผลการทดสอบหาค่าความยากง่าย (p) มีเกณฑ์กำหนดค่าความยากง่าย คือ 0.20–0.80 ได้ค่าความยากง่ายของข้อสอบฉบับจริง อยู่ในระดับ 0.30–0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ใช้เกณฑ์อำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไปซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่จะนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับ 0.27–0.70 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.78

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ จำนวน 20 ข้อ
 มีวิธีการในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ โดยคำที่นำมาเป็นคำควบกล้ำ เลือกมาจากบัญชีคำที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวนทั้งหมด 1,098 คำ

3. นำแบบทดสอบมาตรวจสอบความเหมาะสมของรายการคำ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้การทดสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาโดยหาค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้และคำนวณหาค่า IOC (เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 (≥ 0.5) ซึ่งหมายความว่าข้อคำถามนั้นมีความตรงตามเนื้อหา หากค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความตรงตามเนื้อหาจึงตัดทิ้งหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น) ผลการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา มีค่าระหว่าง 0.66–1.00 แสดงว่า ข้อคำถามของแบบทดสอบนั้นใช้ได้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับเกณฑ์และจุดประสงค์

4. นำข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การคำนวณค่า IOC หรือปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ มาใช้เป็นแบบทดสอบ จำนวน 20 ข้อ เพื่อนำไปใช้จริง

5. นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำมาทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 คน โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 109 (บ้านร่องสำน)

6. นำผลการทดสอบหาค่าความยากง่าย (p) มีเกณฑ์กำหนดค่าความยากง่าย คือ 0.20–0.80 ได้ค่าความยากง่าย (p) ของข้อสอบฉบับจริง อยู่ในระดับ 0.40–0.67 ค่าอำนาจจำแนก (r) ใช้เกณฑ์อำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไปซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่จะนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับ 0.33–0.60 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.77

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

1. ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนที่มีลักษณะเป็นแบบทดสอบเป็นรายบุคคล จำนวน 40 ข้อ เมื่ออ่านหรือเขียนถูกต้องได้ 1 อ่านหรือเขียนผิดได้ 0 คะแนน ก่อนดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ เอ็กซ์พลีซิทและใช้แบบบันทึกคะแนนของนักเรียน

2. ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มเป้าหมายด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท จำนวน 10 แผน

3. ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนที่มีลักษณะเป็นแบบทดสอบเป็นรายบุคคล จำนวน 40 ข้อ โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน เมื่ออ่านหรือเขียนถูกต้องได้ 1 อ่านหรือเขียนผิดได้ 0 คะแนน หลังดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทและใช้แบบบันทึกคะแนนของนักเรียน เพื่อนำผลที่ได้จากการประเมินไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4. เมื่อสิ้นสุดการทดลองจึงทำการรวบรวมคะแนนที่ได้จากการประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ก่อนและหลังเรียน

5. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบด้วยสถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon–signed rank test) (สำรวม จงเจริญ, 2548)

6. นำคะแนนที่วิเคราะห์ได้ไปวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550)

$$\text{Mean} = \frac{\sum x_i}{N}$$

เมื่อ (Mean) แทน คะแนนเฉลี่ยเป้าหมาย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

X_i แทน ค่าสังเกตของหน่วยสังเกตแต่ละหน่วยสังเกต(ข้อมูลแต่ละคน)

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (S.D.) ใช้สูตร ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2550)

$$\text{S.D.} = \sqrt{\frac{\sum (x_i - \mu)^2}{N}}$$

เมื่อ (S.D.) แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

μ แทน ค่าเฉลี่ยกลุ่มเป้าหมาย

X_i แทน ค่าสังเกตของหน่วยสังเกตแต่ละหน่วยสังเกต(ข้อมูลแต่ละคน)

N แทน จำนวนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด

3. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบโดยคำนวณจากสูตร ล้วน สายยศ อังคณา สายยศ (2553) ดังนี้

$$\text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4. หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้แบ่งนักเรียนกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำเป็นครึ่งต่อครึ่ง เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายมีจำนวนน้อย โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2553)

$$p = \frac{p_H + p_L}{2n}$$

$$r = \frac{p_H - p_L}{n}$$

เมื่อ p_H แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
 p_L แทน จำนวนนักเรียนตอบถูกในกลุ่มต่ำ
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

ค่าความยากง่าย (p) ที่ยอมรับได้ คือ 0.20-0.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) ที่ยอมรับได้ คือ 0.20 ขึ้นไป

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียน โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540)

$$\text{สูตร } r_{KR-20} = \frac{N}{N-1} \left[1 - \frac{\sum p_i q_i}{s_i^2} \right]$$

เมื่อ r_{KR-20} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
 N แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ
 q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ ($1 - p$)
 s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบทดสอบทั้งฉบับ

6. สถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon-signed rank test)

สถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon-signed rank test) มีข้อกำหนดดังนี้ กลุ่มเป้าหมายทั้งสองกลุ่มที่ได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง การทดสอบมีวิธีการ คือ จัดอันดับความแตกต่าง (D_i) โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมายจากค่าน้อยที่สุดไปหาค่ามากที่สุด ในกรณีที่ผลต่างกรณีที่ผลต่างมีค่าเท่ากันหลายคู่ให้ใช้อันดับเฉลี่ย สำหรับข้อมูลที่มีค่าเท่ากันซึ่งผลต่างจะมีค่าเท่ากับ 0 ให้ตัดทิ้งไปไม่นำมาวิเคราะห์ มีผลทำให้ขนาดของกลุ่มเป้าหมายลดลง หลังการจัดอันดับเรียบร้อยแล้วให้นำเครื่องหมาย + และ - ที่อยู่หน้าผลต่างระหว่างข้อมูล (D_i) มากำกับไวหวนอันดับนั้น ๆ คำนวณหาค่า T^+ ซึ่งเท่ากับผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายเป็นบวก ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า T^+ ตามขนาดของกลุ่มเป้าหมาย โดยจะจำแนกตามขนาดตัวอย่าง กรณีขนาดกลุ่มเป้าหมายมีขนาดเล็ก $n \leq 15$ (มีขนาดน้อยกว่าเท่ากับ 15) ตาราง H หาค่าความน่าจะเป็นเพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การคำนวณให้หาค่า T^+ เพื่อทดสอบ H_0 ไม่มีค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนชุด X_i และชุด Y_i ถ้าค่า T^+ จากการคำนวณมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ T^+ จากตาราง H แสดงว่าค่าความน่าจะเป็นที่หาได้ p จะมีค่าน้อยกว่าระดับความมีนัยสำคัญของการทดสอบ α ซึ่งก็คือ $p \leq \alpha$ ซึ่งก็ปฏิเสธ H_0 ตาราง H ใช้ได้ทั้งการทดสอบสองทิศทาง และการทดสอบทิศทางเดียว (สำรวม จงเจริญ, 2548)

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียน คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิชิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาด อนุสรณ์) ในครั้งนี้ เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและ หลังเรียน ด้วยสถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon–signed rank test) นำเสนอข้อมูลเชิงปริมาณในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

การรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์

งานวิจัยนี้ผ่านการรับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคน ที่เป็นมาตรฐานสากล จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยพะเยา เลขที่โครงการ UP-HEC 2.2/116/64

บทที่ 4

ผลการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้ 1) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

การวิจัยครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลผลการวัดความสามารถจากแบบทดสอบผลการอ่านและเขียนคำควบกล้ำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติและทดสอบสมมติฐาน โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้ วิเคราะห์คะแนนความสามารถการอ่านและเขียนคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท วิเคราะห์ผลต่างคะแนน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ผลต่างคะแนน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้สถิติทดสอบลำดับที่ โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon-signed rank test) ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (Mean) อยู่ระหว่าง 4.12-4.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ระหว่าง 0.11-0.32 อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุดถึงมากที่สุด ดังปรากฏในตารางที่ 6

ตาราง 6 แสดงผลการประเมินถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้	Mean	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. คำควบกล้ำแท้	4.93	0.21	มากที่สุด
2. คำควบกล้ำแท้ (ร ล ว)	4.41	0.14	มาก
3. คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ)	4.63	0.16	มากที่สุด
4. คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) ผันเสียง	4.66	0.18	มากที่สุด
5. คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ)	4.37	0.12	มาก
6. คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) ผันเสียง	4.33	0.12	มาก
7. คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ)	4.93	0.21	มากที่สุด
8. คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) ผันเสียง	4.90	0.32	มากที่สุด
9. คำควบกล้ำไม่แท้	4.78	0.16	มากที่สุด
10. อ่าน เขียน เรียนรู้ความหมาย	4.12	0.11	มาก

จากตารางที่ 6 ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า มีค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ อยู่ระหว่าง 4.12–4.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.11–0.32 และอยู่ในระดับคุณภาพมากถึงมากที่สุด โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 3, 4, 7, 8 และ 9 อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2, 5, 6 และ 10 อยู่ในระดับคุณภาพมาก ซึ่งหมายความว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับคุณภาพมากถึงมากที่สุด

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟ

ผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon–signed rank test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังปรากฏผลวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 7

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟ

ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ	N	μ	T ⁺	T	T ⁻
ก่อนเรียน	15	9.74	54	0	0
หลังเรียน	15	14.00			

*p<.05

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) หลังใช้แผนการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 14.00 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยรวมก่อนการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิฟ นั่นคือ 9.74 คะแนน เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาทดสอบ ความแตกต่างโดยใช้สถิติการทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน ที่ระดับ .05 พบว่า ค่า T ที่ได้จากการทดลองเท่ากับ 0 ซึ่งน้อยกว่าค่า T ที่ได้จากการเปิดตาราง Wilcoxon-signed rank test เท่ากับ 13 จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($14.00 > 9.74$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำก่อนและ หลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิฟมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน

ผลการทดสอบความสามารถในการเขียนออกเสียงคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิฟมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon-signed rank test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังปรากฏผลวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 8

ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิฟ

ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำ	N	μ	T ⁺	T	T ⁻
ก่อนเรียน	15	10.65			
หลังเรียน	15	14.81	56	0	0

*p<.05

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) หลังใช้แผนการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 14.81 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยรวมก่อนการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท นั่นคือ 10.65 คะแนน เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาทดสอบความแตกต่างโดยใช้สถิติการทดสอบลำดับที่โดยเครื่องหมายของวิลค็อกชัน ที่ระดับ .05 พบว่า ค่า T ที่ได้จากการทดลองเท่ากับ 0 ซึ่งน้อยกว่าค่า T ที่ได้จากการเปิดตาราง Wilcoxon-signed rank test เท่ากับ 13 จึงปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($14.81 > 10.65$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) 3) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

กลุ่มเป้าหมายในวิจัยครั้งนี้ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท เรื่อง คำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 แผน เครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน มีลักษณะเป็นแบบอ่านออกเสียงคำ จำนวน 20 ข้อ และแบบเขียนคำ จำนวน 20 ข้อ รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการวัดความสามารถจากแบบทดสอบผลการอ่านและเขียนคำควบกล้ำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติและทดสอบสมมติฐาน โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้ วิเคราะห์คะแนนความสามารถการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ ก่อนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท วิเคราะห์ผลต่างคะแนนและเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ผลต่างคะแนน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนการอ่านและเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้สถิติทดสอบลำดับที่ โดยเครื่องหมายของวิลค็อกซัน (Wilcoxon-signed rank test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผลการอ่านและเขียนคำควบกล้ำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการประเมินความสอดคล้องแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 แผน โดยดำเนินการตามขั้นตอนการสอนรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่า อยู่ในระดับคุณภาพมากถึงมากที่สุด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทมีความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

การอภิปรายผล

จากศึกษาผลของใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. จากผลการประเมินความสอดคล้องแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้มากที่สุด เนื่องจาก รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทได้กำหนดขั้นตอนการสอนไว้อย่างชัดเจน ระบุพฤติกรรมการสอนของครูและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละประเด็นไว้อย่างละเอียด ในขั้นต้นเป็นวิธีการสอนที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการสอนของครูผู้สอนโดยตรง และมีขั้นตอนที่ทำให้นักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง อีกทั้งครูผู้สอนให้คำแนะนำทันทีและใกล้ชิด จึงสามารถทำให้นักเรียนเกิดทักษะการอ่านคำควบกล้ำได้อย่างรวดเร็ว และยังสามารถแก้ไขปัญหาให้นักเรียน

อ่านหนังสือไม่คล่องและอ่านสะกดคำไม่เป็นในเรื่องที่คล้ายกัน ทั้งนี้ พบว่า เมื่อนักเรียนเกิดทักษะการอ่านคำควบกล้ำแล้ว ยังมีผลทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนคำควบกล้ำจากคำอ่านที่นักเรียนอ่านด้วย ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท ซึ่งมีทั้งหมด 6 ขั้นตอน มาจัดกิจกรรมการเรียนสอนและสอนไปที่ละประเด็น โดยเริ่มจากการทบทวนความรู้ก่อนเป็นการพูดคุย อภิปราย ชักถาม แลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับความรู้เดิม หรือความพื้นฐานของนักเรียน หลังจากนั้น จึงมีการเชื่อมโยงความรู้ใหม่ แลกเปลี่ยนความรู้ จึงเริ่มขั้นตอนที่ 2 ซึ่งบทบาทส่วนใหญ่เป็นของครูผู้สอน ซึ่งเป็นขั้นที่ครูบรรยาย อธิบายหรือนำเสนอความรู้และเนื้อหาใหม่ที่จะเรียนให้ฟังและยกตัวอย่างประกอบความเข้าใจ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในขั้นตอนที่ 3 คือ การปฏิบัติโดยครูให้คำแนะนำอย่างต่อเนื่อง โดยการฝึกอ่านคำจากแบบฝึกอ่านหรือใบความรู้ที่ครูเตรียมไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเองทันที จนกว่าจะอ่านได้ถูกต้อง ครูผู้สอนต้องคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด หลังจากนั้น ในขั้นตอนที่ 4 ครูให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไขอีกครั้ง โดยการยกตัวอย่างปัญหาของนักเรียนและให้คำแนะนำ ตรวจสอบคำที่นักเรียนอ่านว่าสามารถอ่านได้ถูกต้อง โดยในขั้นตอนที่ 3 และ 4 เป็นขั้นตอนที่ต้องสอนควบคู่กันไป ในขั้นตอนที่ 5 การฝึกปฏิบัติอิสระ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติอิสระ ให้นักเรียนฝึกอ่านจนนักเรียนเกิดทักษะและความชำนาญมากยิ่งขึ้น ในขั้นตอนสุดท้ายคือ ขั้นตอนที่ 6 การทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือนเป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดความจำและความชำนาญมากกว่าเดิม เมื่อนักเรียนอ่านได้คล่อง ถูกต้องและรวดเร็วแล้ว จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ สามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นได้ ที่สำคัญนักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย ดังที่ ศิริรัตน์ เกิดแก้ว (2553) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิท (Explicit Teaching Method) มีความเหมาะสมสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรฐานตัวสะกดไทยในระดับประถมศึกษา จึงได้นำวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทมาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง มาตรฐานตัวสะกดไทย เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและแก้ปัญหาการอ่านสะกดคำ ซึ่งมีกระบวนการเรียนการสอน 6 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ทบทวนเนื้อหาเดิม/การบ้าน ขั้นที่ 2 เสนอเนื้อหาใหม่ ขั้นที่ 3 ปฏิบัติโดยครูแนะนำ ขั้นที่ 4 สรุปลักษณะให้ข้อมูลย้อนกลับ ขั้นที่ 5 ฝึกอย่างอิสระ ขั้นที่ 6 สรุปรโดยผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทไว้ 6 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม หมายถึง ทบทวนสาระความรู้หลังการฝึกทักษะที่เรียนหรือฝึกไปแล้ว

ขั้นตอนที่ 2 การสอนเนื้อหาใหม่ หมายถึง ครูบอกหรือแจ้งวัตถุประสงค์ให้นักเรียนสอนทีละขั้นตอนหรือแบ่งสอนเป็นเรื่องย่อย ๆ โดยใช้การอธิบายหรือยกตัวอย่าง จากนั้นตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติโดยครูให้คำแนะนำ หมายถึง ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำในห้องเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข หมายถึง การตรวจสอบการกระทำของนักเรียน โดยครูตรวจสอบว่า ถูกต้องไหม หากยังไม่ถูกต้อง ครูเสนอแนะและให้นักเรียนฝึกให้ถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 5 การฝึกปฏิบัติอิสระ หมายถึง การให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยอิสระด้วยตนเอง เพื่อปรับปรุงขั้นตอนที่นักเรียนผิดพลาด

ขั้นตอนที่ 6 การสรุปทบทวน หมายถึง การทบทวนความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนมา อาจทบทวนเป็นรายสัปดาห์หรือรายเดือน เพื่อความคงทนของการเรียนรู้ และตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนไปแล้วจริง

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีท พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีทมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เนื่องจากวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีทเป็นขั้นตอนการสอนที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนสำหรับนักเรียนโดยตรง ทำให้นักเรียนฝึกอ่านคำได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว และรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งรายละเอียดของกิจกรรมขั้นตอนการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีทนั้นที่ทำให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ครูต้องให้ความสำคัญกับขั้นตอนกิจกรรมการสอนให้มากที่สุด โดยแต่ละขั้นตอนและแต่ละประเด็นที่สอนล้วนต้องให้ความสำคัญจึงจะประสบความสำเร็จต้องมีการทบทวนความรู้เดิมทุกครั้งก่อนสอนเนื้อหาใหม่ซึ่งครูจะมีบทบาทมาก โดยจะต้องมีการอธิบายจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนการสอน จากนั้นจึงเริ่มขั้นตอนการปฏิบัติโดยครูให้การแนะนำอย่างต่อเนื่องเป็นการให้นักเรียนฝึกอ่านคำ โดยครูจะต้องเป็นผู้ดูแลให้ความสำคัญกับขั้นนี้ให้มากที่สุด นักเรียนจะเกิดทักษะการอ่านได้นั้นเกิดจากขั้นตอนนี้ ต้องให้นักเรียนฝึกอ่านซ้ำ ๆ จนนักเรียนอ่านได้คล่อง เมื่อผู้เรียนอ่านผิดหรืออ่านไม่ถูกอย่างเคร่งครัด รวดเร็ว โดยอย่าปล่อย

ให้นักเรียนอ่านผ่านโดยไม่รู้ว่า คำที่อ่านนั้นถูกหรือไม่ และเมื่อมั่นใจว่านักเรียนสามารถอ่านคำได้คล่องแล้ว สามารถปล่อยให้ฝึกปฏิบัติโดยอิสระได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้การดูแลของครู จึงจะทำให้ให้นักเรียนเกิดทักษะและต้องทบทวนรายสัปดาห์และรายเดือน จะทำให้นักเรียนเกิดการจดจำในสิ่งที่เรียนไปหรือในสิ่งที่ได้ฝึกปฏิบัติไปนั้นได้ตลอดไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริรัตน์ เกิดแก้ว (2553) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิท ผลการวิจัย พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในอำเภอเขาย้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรีเขต 1 ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิทมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัย จิระศักดิ์ นุ่มปาน (2553) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิทรวมกับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิทรวมกับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิธีสอนที่โรเซนไชน์ใช้สอน Rosenshine (1986 อ้างถึงใน วัชรรา เล่าเรียนดี, 2547) ผลสรุปตรงกันว่า วิธีสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิท ทำให้ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิสซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาดอนุสรณ์) สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งถึงทักษะของผู้เรียน ควบคู่ไปกับการฝึกฝน การเขียนคำและเรียนรู้คำศัพท์อย่างชัดเจน การฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง และขั้นตอนการทบทวนความรู้เดิมเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่จากครูผู้สอน ที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผ่านการฝึกฝนซ้ำ ๆ สอดคล้องกับ กฎของการฝึกหัด (Law of Exercise) จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคด์ ที่เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง ที่ถูกต้องซ้ำ ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรรา เล่าเรียนดี (2547) ที่ได้สรุปไว้ว่า การทบทวนมีความสำคัญทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีความคล่องแคล่วและมีความมั่นใจในการให้คำ การอ่านคำ จึงส่งผลให้การเขียนคำของนักเรียนสามารถทำได้ดีขึ้นอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ

Jensen and Jessie Ruth (2009) ที่ได้ศึกษาผลของการสอนนักเรียนใช้รูปแบบการสอนแบบ เอ็กซ์พลลิซิท ถึงวิธีการรับรู้และใช้เงื่อนไขบริบทในเนื้อหาเนื้อหาผ่านโปรแกรมการสอน หกสัปดาห์ ทำการวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อแสดงความแตกต่างระหว่างกลุ่มควบคุมและ กลุ่มบำบัด ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในกลุ่มบำบัดมีความสามารถในการกำหนดความหมาย ของคำศัพท์ที่ไม่รู้จักเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากกว่าและมีประสิทธิภาพมากกว่านักเรียน ในกลุ่มควบคุมอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้และ ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท ครูทำความเข้าใจและ เตรียมตัวในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอน ต้องเข้าใจจุดประสงค์ของแต่ละขั้นตอน เป็นประเด็นไปที่ละส่วนอย่างละเอียดก่อน หลังจากนั้นควรชี้แจงแก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียน สามารถลงมือปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
2. รูปแบบการสอบแบบเอ็กซ์พลลิซิท เป็นวิธีการสอนที่ให้ความสำคัญกับการฝึกปฏิบัติและการทบทวน ดังนั้นหากผู้สอนต้องการให้การเรียนรู้ของผู้เรียนมีประสิทธิภาพ ควรมีการฝึกทำซ้ำ ๆ และนำมาใช้ประโยชน์ในเรื่องอื่น ๆ ต่อไปด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิท เนื่องจาก ผู้ทำการวิจัยได้พัฒนาผลจากกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีจำนวนที่ไม่มาก จึงสามารถดูแลและ ให้คำแนะนำได้อย่างทั่วถึง สำหรับงานวิจัยครั้งต่อไปอาจจะมีการปรับปรุงเพื่อให้เหมาะสมกับ ขนาดกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้เห็นผลได้ชัดเจน หรือนำไปใช้กับรายวิชาหรือสาระการเรียนรู้อื่น ๆ
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบเอ็กซ์พลลิซิทเป็นวิธีการสอน ที่สามารถนำไปใช้ได้กับรายวิชาอื่น ๆ หรือสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้ ดังนั้น หากมีการนำไปรับ ใช้ร่วมกับเทคนิคหรือวิธีการสอนอื่น ๆ ด้วย สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือ เพิ่มประสิทธิภาพในการสอนเนื้อหาอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้นได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย คิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์: เรียงความย่อความ และสรุปความ ช่วงชั้นที่ 2-ช่วงชั้นที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การค้ำ สกสค.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กันยา สุวรรณแสง. (2538). จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เกรียงศักดิ์ นามเสริฐ. (2552). การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำโดยใช้แผนผังความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนบ้านหัวขัว จังหวัดขอนแก่น. การศึกษาอิสระ กศ.ม., มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- โกสุ่ม สุขสมัย. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบ เอ็กซ์พลซิทีฟและสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ. มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- คมขำ แสงกล้า. (2547). การพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- จักรพรรดิ ดงนะ. (2550). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นตอนต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหลวงพ่อเข้ม วัดตาก้องอนุสรณ์ จังหวัดนครปฐม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- จารุณี ศักดานุวัฒน์กุล. (2550). ผลของการใช้บทเรียนช่วยสอนต่อความสามารถในการอ่านเป็นคำสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- จิระศักดิ์ นุ่นปาน. (2553). ผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟรวมกับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่มีต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.

- จุฑามาศ ศรีวิสัย. (2549). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้ภาพประกอบสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, อุตรดิตถ์.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาทย์น อิมสำราญ. (2557). ภาษากับการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พี.เพรส.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2552). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน (Reading and Reading Promotion) (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาคาร.
- ฉัตรวรรณ วัฒนวรรณกร. (2554). การพัฒนาระบบการเรียนการสอนแบบเสริมศักยภาพการอ่านโดยใช้มัลติมีเดียด้วยข้อมูลเชิงหลักฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน. วิทยานิพนธ์ กศ.ด., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ชดช้อย ยะวงศ์ศรี. (2553). การแก้ปัญหาความเข้าใจในการอ่านโดยใช้ชุดแบบฝึกการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านดอนแดง จังหวัดสกลนคร. มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2553). การวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 10). นนทบุรี: ไทเนรมิตกิจอินเตอร์โปรเกรสซิฟ.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2545). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ดวงกมล สวานทอง. (2556). การพัฒนาคุณธรรมด้านความอดทนและฉันทะในการอ่านของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา. สถาบันการพลศึกษา, เพชรบูรณ์.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2551). ทักษะการเขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดารณี ศักดิ์ศิริผล และคณะ. (2551). แบบฝึกอ่านเขียนเรียนรู้กับลุงฮูก. กรุงเทพฯ: โกลบอลเอด.
- ไฉน สาและ. (2560). ผลของการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.

- เถกัจจิก แก้วเสนง์. (2541). **อ่านอย่างไร อ่านให้ดี** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). **การสอนภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ทิวัดต์ มณีโชติ. (2549). **การวัดและประเมินผลการเรียนรูตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ทีศนา แคมมณี. (2551). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ** (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพคุณ บุญมาพิลา. (2540). **การศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะทางภาษาและความคิดสร้างสรรค์ ที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยกับการฝึกตามคู่มือครู กระทรวงศึกษาธิการ**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- นัศวรรย์ ศรีจันทร์. (2545). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการคูณและการหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนด้วยวิธีสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะวิธีสอนแบบเอ็กซ์พลิชิต และวิธีสอนตามคู่มือครู**. มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- บรรจง พลไชย. (2557). **การอ่านเพื่อการเรียนรู้**. วารสารห้องสมุด, 57(1), 36.
- บันลือ พุกกะวัน. (2545). **แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น** (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2547). **การพัฒนาความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษโดยโปรแกรม Extensive reading**. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). **การวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2553). **สถิติวิเคราะห์เพื่อการวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). **การศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2546). **วิธีสอนเด็กเรียนยาก**. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุวรัตน์ คนหาญ. (2549). **ผลการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม กรุงเทพมหานคร**. ปริญญาโท กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- เยาวลักษณ์ สุวรรณแห. (2546). เด็กกับการอ่าน. **วารสารวิทยบริการ**, 14(1), 47.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์). (2563). **รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR) โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ปีการศึกษา 2563**. พะเยา: โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์) ปีการศึกษา 2563.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2553). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณิ ภิรมย์คำ. (2546). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องคำและความสัมพันธ์ของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยวิธีสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทกับวิธีสอนแบบปกติ**. มหาวิทยาลัยศิลปากร กรุงเทพฯ.
- วรรณิ โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วลารัตน์ ปฏิเวศ. (2551). **การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2**. ปริญญาโท กศ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2547). **เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับครูมืออาชีพ**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัชรา เล่าเรียนดี. (2550). **เทคนิคและยุทธวิธีพัฒนาทักษะการคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). **นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้**. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ศิริดา เอียดแก้ว. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยวิธีสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์กับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ศิริรัตน์ เกิดแก้ว. (2553). ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบอิเล็กทรอนิกส์. วิทยานิพนธ์ ค.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, เพชรบุรี.
- สถาบันวิทยาการการเรียนรู้. (2549). วิธีสอนที่สมองอยากเรียนภาษาไทย สำหรับเด็กปฐมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย หอมหยก. (2550). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- สมุทร เช้นเชาวนิช. (2543). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สรสิริ วรรณวรรณ. (2539). ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา. วิทยานิพนธ์ ค.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เพเยา เขต 2. (2564). คู่มือการดำเนินการพัฒนาการอ่านเขียนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพเยา เขต 2 ปีการศึกษา 2564. เพเยา: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพเยา เขต 2.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2563). ดัชนีการศึกษาระดับภาค 1-18. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- สำรวม จงเจริญ. (2548). การวิเคราะห์ซึ่งสถิติแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- สุชา จันทน์เอม. (2544). จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธา ขวัญพุด. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาไทยที่มีตัวการ์นต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบบูรณาการทักษะกับเรียนแบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). การศึกษางานวิจัยทางการอ่าน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- สุพรรณณี วราทร. (2545). **การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2561). การแทรกซ้อนของภาษาไทยเหนือในการเรียนภาษาไทยกลาง. *Language and Linguistics*, 4(2), 40–56. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2564, จาก <https://so04.tcithaijo.org/index.php/joling/article/view/136044>.
- หนึ่งฤทัย รอดพัน. (2552). **การจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้**. การค้นคว้าอิสระ ศ.ษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- อดุลย์ ภูปลี. (2539). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกที่จัดคำเป็นกลุ่มคำ และแบบฝึกที่จัดคำละคำ**. วิทยานิพนธ์ ศ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- อรทัย นุตรดิษฐ์. (2540). **การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรวรรณ มีชำนาญ. (2561). **ผลการใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทีที่มีต่อความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชัยใหญ่วิทยาคม จังหวัดชัยภูมิ**. การค้นคว้าอิสระ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- อุไรวรรณ ฟองอ่อน. (2553). **การแก้ปัญหาความเข้าใจในการอ่านโดยใช้ชุดแบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านบะยาว จังหวัดสกลนคร**. วิทยานิพนธ์ ศ.ม., มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- Atkins and James Grant. (2013). **The Effect of Explicit Teaching of Comprehension Strategies on Reading Comprehension in Elementary School**. The degree of Doctor of Philosophy under the Executive Committee of the Graduate School of Arts and Sciences, Columbia University, Columbia.
- Barak Rosenshine and Robert Stevens. (1986). **Synthesis of Research on Explicit Teaching**. Educational leadership: journal of the Department of Supervision and Curriculum Development, 43(7).
- Jensen and Jessie Ruth. (2009). **Examining the Effects of Explicit Teaching of Context Clues in Content Area Texts**. Thesis and Dissertations, 1816.

Laura Fergyson. (2006). **The Effects of Explicit teaching of Morphemic Analysis on Vocabulary Learning and Comprehension and Its Transfer Effects to Novel Words.** Master's thesis, Wichita State University, USA

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยพะเยา

UNIVERSITY OF PHAYAO

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ดร.นริศรา เลือคล้าย อาจารย์ประจำสาขาวิชาวัดและประเมินผลการศึกษา
วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา
2. นางนาเรรัตน์ วงศ์ใหญ่ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)
3. นางวรัชชา พริงเพลิต ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบ้านสบสา (สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือสำหรับการศึกษาค้นคว้าด้านตนเอง
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
เรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำ
โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2”

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้ อยู่ในขั้นตอนการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลิซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบสา(สายใจ ดาลาล์ อนุสรณ์)

2. แบบประเมินฉบับนี้มุ่งตรวจสอบเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง(Validity) โดยวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) ตรวจสอบความเหมาะสมของรายการคำของแบบทดสอบและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และเพื่อตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงแบบทดสอบและแผนการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. แบบประเมินฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของรายการคำของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของรายการคำของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเขียนคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขอความกรุณาผู้ทรงคุณวุฒิหรือท่านผู้เชี่ยวชาญ ช่วยพิจารณาแบบทดสอบว่ามีความเหมาะสมของรายการคำกับตัวแปรของการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้หรือไม่ ด้วยการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามในระบบ IOC โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างเกณฑ์การให้คะแนนในระบบ IOC

1. ให้ +1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

2. ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

3. ให้ -1 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

ตอนที่ 3 แบบตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสร้างขึ้นโดยรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert scale) ขอความกรุณาผู้ทรงคุณวุฒิหรือท่านผู้เชี่ยวชาญ ช่วยพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความถูกต้อง ครบถ้วน และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถาม โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอความกรุณาท่านผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นเพิ่มเติมในประเด็นที่ยังไม่สมบูรณ์ โดยการเขียนข้อเสนอแนะไว้ท้ายข้อความนั้น ๆ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

ศุภิสรา บุตรวัน

นางสาวศุภิสรา บุตรวัน

นิสิตหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยการศึกษา

มหาวิทยาลัยพะเยา

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของรายการคำของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

แบบทดสอบฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1) ลักษณะเครื่องมือ กำหนดคำ จำนวน 20 คำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำ ใช้เวลา 10 นาที คำชี้แจงสำหรับผู้ที่ใช้แบบทดสอบ (ครูอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟัง)

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ จำนวน 20 คำ ใช้เวลา 10 นาที

2) การให้คะแนน

อ่านถูกต้อง ให้ข้อละ 1 คะแนน อ่านผิด ไม่ได้คะแนน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ: โปรดพิจารณาความเหมาะสมของรายการคำหรือไม่อย่างไร

ข้อ	เนื้อหา	คำ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็นเพิ่มเติม
			+1	0	-1	
1.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้า) มีตัวสะกด	กลอง				
2.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	กระสอบ				
3.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้า) มีตัวสะกด	คลอง				
4.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	ประจำ				
5.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้า) มีตัวสะกด	พริก				
6.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้า) มีตัวสะกด	ชวาน				
7.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	กระทะ				
8.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้า) มีตัวสะกด	ควาย				
9.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้า) มีตัวสะกด	จิ้งหรีด				

ข้อ	เนื้อหา	คำ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ	ข้อเสนอแนะ/ ความคิดเห็น
10.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	กระตึก		
11.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	ปลาหู		
12.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	ตะกร้า		
13.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	พรวน		
14.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	สกปรก		
15.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	ปลาร้า		
16.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	กุหลาบ		
17.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	พระเจ้า		
18.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	ทราย		
19.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) มีตัวสะกด	กว้าง		
20.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	ศิระ		
21.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	ครบ		
22.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	พุทรา		
23.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	กลบ		

ข้อ	เนื้อหา	คำ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น
24.	คำควบกล้ำ(ควบไม่แท้)	จริง		
25.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) มีตัวสะกด	ข้างขวา		

ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

**ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของรายการคำของแบบทดสอบความสามารถ
ในการเขียนคำควบกล้ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

แบบทดสอบฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

- 1) **ลักษณะเครื่องมือ** เป็นการเขียนคำควบกล้ำตามคำบอกของครู จำนวน 20 คำ
ใช้เวลา 10 นาที

คำชี้แจงสำหรับผู้ใช้แบบทดสอบ (ครูอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟัง)

- ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอก จำนวน 20 คำ ใช้เวลา 10 นาที
- ครูอ่านคำให้นักเรียนฟัง คำละ 2 ครั้ง โดยเว้นเวลา 1 นาที ให้นักเรียนเขียน
ก่อนบอกคำในข้อต่อไป

2) **การให้คะแนน**

เขียนถูกต้อง ให้ข้อละ 1 คะแนน เขียนผิด ไม่ได้คะแนน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ: โปรดพิจารณาความเหมาะสมของรายการคำหรือไม่อย่างไร

ข้อ	เนื้อหา	คำ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ/ ความคิดเห็น เพิ่มเติม
			+1	0	-1	
1.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	กรอบ				
2.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) มีตัวสะกด	แขวน				
3.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) มีตัวสะกด	ความ				
4.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	กลาง				
5.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) มีตัวสะกด	ชวิกไขว่				
6.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	กรุง				
7.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	เตรียมตัว				

ข้อ	เนื้อหา	คำ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ	ข้อเสนอแนะ/ ความคิดเห็น
8.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	กลอง		
9.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ)	พระ		
10.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	เครื่องเขียน		
11.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	ครก		
12.	คำควบกล้ำ (ไม่มีตัวสะกด)	กะหล่ำปลี		
13.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	ขลุ่ย		
14.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	ตะไคร้		
15.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	กระป๋อง		
16.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	ปลิง		
17.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	เปลือก		
18.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	ทรุดโทรม		
19.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ)	นิทรา		
20.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	อินทรี		
21.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) มีตัวสะกด	กราบ		

ข้อ	เนื้อหา	คำ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ	ข้อเสนอแนะ/ ความคิดเห็น
22.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	เสริมสร้าง		
23.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ)	ปลา		
24.	คำควบกล้ำ (ควบไม่แท้)	สรวย		
25.	คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) มีตัวสะกด	กลวย		

ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ตอนที่ 3 แบบตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อที่	รายการที่พิจารณา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	สาระสำคัญ					
	1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา					
	1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ					
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
	2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
	2.2 ครอบคลุมด้านความรู้					
	2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ					
	2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ					
3	เนื้อหา					
	3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน					
	3.2 เหมาะสมกับเวลา					
	3.3 เหมาะสมกับสถานที่					
	3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก					
	3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้					
	3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ					
	3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์					
4	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้					
	4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้					
	4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา					

ข้อที่	รายการที่พิจารณา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย					
	4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน					
	4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม					
5	สื่อการเรียนการสอน					
	5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม					
	5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน					
	5.3 มีความหลากหลาย					
	5.4 มีความทันสมัย					
	5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้					
6	การวัดและประเมินผล					
	6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง					
	6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน					
	6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน					
	6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง คำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟ

โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้รายวิชา ภาษาไทย
โรงเรียนบ้านสบสา(สายใจ ดาลาล์ ออนุสรณ์)

ชื่อวิชา ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564
จำนวนหน่วยกิต 5 หน่วยน้ำหนัก เวลาเรียน 5 คาบ/สัปดาห์ เวลา 50 ชั่วโมง
ครูผู้สอน นางสาวศุภิสรา บุตรวัน

หน่วยการเรียนรู้	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	เวลา /คาบ	การวัดและ ประเมินผล	
					ภาระงาน/ ชิ้นงาน	คะแนน
10	คำควบกล้ำทรราช	ท 1.1 (ป 2/1), ท 4.1 (ป 2/2)	1. คำควบกล้ำแท้	1	-แบบฝึกหัด	2
			2. คำควบกล้ำแท้(ร ล ว)	1	-ใบงาน	2
			3. คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ)	1	-ความตรงต่อ	2
			4. คำควบกล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ) ผันเสียง	1	เวลา	2
			5. คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ)	1		2
			6. คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) ผันเสียง	1		2
			7. คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ)	1		2
			8. คำควบกล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ) ผันเสียง	1		2
			9. อ่านและเขียนเรียนรู้ความหมาย	1		2
			10. คำควบกล้ำไม่แท้	1		2

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง คำควบกล้ำแท้ (ร ล ว)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	ภาคเรียนที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง คำควบกล้ำทรศขา		เวลา 1 คาบ
มาตรฐานการเรียนรู้ ท 1.1 ท 4.1	ตัวชี้วัด ท 1.1 (ป.2/1), ท 4.1 (ป.2/2)	

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 1.1 ป.2/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง

มาตรฐาน ท 4.1 ป.2/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

สาระสำคัญ

การเรียนรู้การเขียนและการอ่านคำควบกล้ำ (ร ล ว กล้ำ) บอกความหมายและหลักการใช้ จึงจะสามารถนำคำไปใช้ได้ถูกต้องตามสถานการณ์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สามารถบอกได้ว่าคำควบกล้ำ (ร ล ว กล้ำ) มีลักษณะอย่างไร (K)
2. อ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ (P)
3. สามารถบอกความหมายของคำได้ (A)

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์
2. การสะกดคำ การแจกจุก และการอ่านเป็นคำ
3. การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของคำ ได้แก่ คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลซิทีฟ

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม

1. นักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำในชีวิตประจำวัน ครูเขียนคำบนกระดาน แล้วให้ฝึกอ่านสะกดคำพร้อมกัน

2. นักเรียนและครูร่วมกันอธิบายลักษณะของคำควบกล้ำ

2. ขั้นสอนเนื้อหาใหม่

1. นำคำที่นักเรียนยกตัวอย่าง และครูเขียนคำควบกล้ำเพิ่มเติม เช่น พร้อมเพรียง กราบพระ ควันไฟ ขวานไม้ กล้วยไม้ ตีกลอง เพื่อให้ นักเรียนสังเกตคำควบกล้ำได้

2. ให้นักเรียนร่วมกันจัดหมวดหมู่คำควบกล้ำ และจัดกลุ่ม ตาม ร กล้ำ, ล กล้ำ และ ว กล้ำ

3. คุณครูแยกคำที่นักเรียนตอบไว้ตามหมวดหมู่ คือ คำ ตัว ร กล้ำ ตัว ล กล้ำ และ ตัว ว กล้ำ เมื่อแยกครบแล้ว ให้คุณครูชี้พานักเรียนอ่านไปที่ละคำ

4. ครูให้ความรู้เพิ่มเติม คือ คำควบกล้ำ เป็นคำที่มีพยัญชนะต้น 2 ตัว เรียงกัน โดยมี ร ล ว ควบพยัญชนะตัวอื่น ประสมสระตัวเดียวกัน และอ่านออกเสียงกล้ำกันชัดเจน จัดเป็นคำควบกล้ำแท้

3. ขั้นปฏิบัติโดยครูให้คำแนะนำ

ให้นักเรียนอ่านชุดคำในชีวิตประจำวันพร้อมกันทั้งห้อง

ชุดที่ 1	ขรุขระ	กระโปรง	โคลงเคลง	เพลงเพราะ	เกาะเกร็ด
	เกล็ดปลา	กล้าแกร่ง	แกว่งไกว	ไขว่ไขว	เหากล่อม
ชุดที่ 2	ปลอมแปลง	แปรงฟัน	กลั่นแกล้ง	แตงกวา	คลาคล้ำ
	กล้ากลืน	ครั้นครัง	เคว้งคว่าง	กว้างขวาง	ขว่างขวาง
ชุดที่ 3	ควาญช้าง	กลางไพร	ไตร่ตรอง	คล่องแคล่ว	แพรวพราว
	กล่าวชม	กลมเกลียว	เกี้ยวกราว	ก้าวไกล	ไกวเปล

4. ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับและวิธีการแก้ไข

เมื่อนักเรียนอ่านคำควบกล้ำครบทุกคำ ครูสอบถามว่ามีคำไหนที่นักเรียนยังไม่แน่ใจหรือออกเสียงไม่ชัดเจน โดยครูนำคำเดิมที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนหรือแจกลูกผิดมาย้ำอีกรอบ

5. ขั้นฝึกปฏิบัติอิสระ

1. ให้นักเรียนเลือกอ่านชุดคำในชีวิตประจำวัน 10 คำ โดยจับคู่ฝึกอ่านออกเสียงให้นักเรียนรู้จักช่วยเหลือเพื่อนที่อ่านหนังสือไม่คล่อง (ครูควบคุมดูแลให้นักเรียนเปลี่ยนคู่กันบ้างไม่จับคู่เดิมทุกครั้ง) (ให้ครูประเมินผลตัวชี้วัดโดยใช้เกณฑ์ การประเมินผลตามสภาพจริง (Rubrics) เรื่อง การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ)

2. หลังจากที่นักเรียนฝึกจนคล่องแล้ว ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการจัดหมวดหมู่คำควบกล้ำ ตัว ร กล้ำ ตัว ล กล้ำ และตัว ว กล้ำ

3. เมื่อนักเรียนทำใบงานเสร็จแล้ว คุณครูเฉลยพร้อมกันในห้อง เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

6. ขั้นสรุปบทวน

1. ให้นักเรียนจัดหมวดหมู่คำ จากที่ครูติดบัตรคำ คำควบกล้ำไว้บนกระดานประมาณ 12 คำ จากนั้นอธิบายลักษณะของคำควบกล้ำ

2. ให้นักเรียนเขียนคำและแต่งประโยคจากคำที่อยู่บนกระดาน ลงในสมุด

เครื่องมือ-สื่อการเรียนรู้

1. ชุดคำ
2. สมุด
3. บัตรคำ

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการอ่าน / การออกเสียง / การสะกดคำ ของนักเรียน
2. ประเมินผลจากคะแนนการทำแบบฝึกหัดของนักเรียน

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
1. สามารถบอกได้ว่า คำควบกล้ำ (ร ล ว กล้ำ) มีลักษณะอย่างไร (K)	-ตรวจแบบฝึกหัด -สังเกตการตอบคำถาม	-แบบฝึกหัด -คำถาม	-นักเรียนได้คะแนนระดับคุณภาพดีขึ้นไป
2. อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ (ร ล ว กล้ำ) ได้ (P)	-สังเกตพฤติกรรม	-แบบสังเกต	-นักเรียนได้คะแนนระดับคุณภาพดีขึ้นไป
3. สามารถบอกความหมายของคำได้ (A)	-ตรวจสมุด	-สมุด	-นักเรียนได้คะแนนระดับคุณภาพดีขึ้นไป

เรื่อง การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ

ระดับคะแนน เกณฑ์ การประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีเยี่ยม	ดีมาก	ดี	พอใช้
การอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ	อ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำได้ ถูกต้องทุกคำ ด้วยตนเองและสามารถอ่านนำผู้อื่นได้	อ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำทุกคำ ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขคำที่อ่านผิดได้	อ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่และเมื่อมีผู้แนะนำก็ สามารถแก้ไขได้	อ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำได้ ควบกล้ำได้ แต่ต้องมีผู้แนะนำ

บันทึกผลหลังการสอน

บันทึกหลังจากจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไขปัญหา/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน

(นางสาวศุภิสรา บุตรวัน)

...../...../.....

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจ

(นายสัญญา จิโนสวัสดิ์)

...../...../.....

แบบทดสอบ
“ความสามารถในการอ่าน
และการเขียนคำควบกล้ำ”
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง
แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

๑. แบบทดสอบฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ
 ของนักเรียน

๒. แบบทดสอบฉบับนี้ มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ ๑ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เป็นการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ
 ควบกล้ำ

ตอนที่ ๒ การเขียนคำควบกล้ำ เป็นการวัดความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำตามคำ
 บอก

๓. การใช้แบบทดสอบ

ตอนที่ ๑ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

๑) ลักษณะเครื่องมือ กำหนดคำ จำนวน ๒๐ คำ ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำ
 ใช้เวลา ๑๐ นาที

คำชี้แจง (ครูอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟัง)

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ จำนวน ๒๐ คำ ใช้เวลา ๑๐ นาที

๑. กล้อง	๑๑. ปลาทุ
๒. กระสอบ	๑๒. ตะกร้า
๓. คลอง	๑๓. พรวน
๔. ประจำ	๑๔. สกปรก
๕. พริก	๑๕. ปลาร้า
๖. ขวาน	๑๖. กุหลาบ
๗. กระทะ	๑๗. พระเจ้า
๘. ควาย	๑๘. ทราย
๙. จิ้งหรีด	๑๙. ศีรษะ
๑๐. กระตึก	๒๐. พุทรา

เฉลยคำตอบ

ข้อ	คำ	อ่านว่า
๑.	กล็อง	กล็อง
๒.	กระสอบ	กระ-สอบ
๓.	คลอง	คลอง
๔.	ประจำ	ประจำ
๕.	พริก	พริก
๖.	ชวาน	ชวาน
๗.	กระทะ	กระ-ทะ
๘.	ควาย	ควาย
๙.	จิ้งหรีด	จิ้ง-หรีด
๑๐.	กระตัก	กระ-ตัก
๑๑.	ปลาทุ	ปลา-ทุ
๑๒.	ตะกร้า	ตะ-กร้า
๑๓.	พรวน	พรวน
๑๔.	สกปรก	สก-กะ-ปรก
๑๕.	ปลาร้า	ปลา-ร้า
๑๖.	กุหลาบ	กุ-หลาบ
๑๗.	พระเจ้า	พระ-เจ้า
๑๘.	ทราย	ชาย
๑๙.	ศิระษะ	สี-สะ
๒๐.	พุทรา	พุต-ชา

๒) การให้คะแนน

อ่านถูกต้อง ให้ข้อละ ๑ คะแนน อ่านผิด ไม่ได้คะแนน (คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน)

ตอนที่ ๒ การเขียนคำ

๑) **ลักษณะเครื่องมือ** เป็นการเขียนคำควบกล้ำตามคำบอกของครู จำนวน ๒๐ คำ ใช้เวลา ๑๐ นาที

คำชี้แจง (ครูอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟัง)

๑. ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอก จำนวน ๒๐ คำ ใช้เวลา ๑๐ นาที
๒. ครูอ่านคำให้นักเรียนฟัง คำละ ๒ ครั้ง โดยเว้นเวลา ๑ นาที ให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

คำที่กำหนดให้	
๑. กรอบ	๑๑. ครก
๒. แขวาน	๑๒. กะหล่ำปลี
๓. ความ	๑๓. กรรไกร
๔. กลาง	๑๔. ตะไคร้
๕. ชวกัไฮด์	๑๕. ปลากระป๋อง
๖. กรุง	๑๖. กั๊ว
๗. เตรียมตัว	๑๗. เปลือก
๘. กลอง	๑๘. ทรวดโทรม
๙. กราบ	๑๙. อินทรี
๑๐. เครื่องเขียน	๒๐. เสริมสร้าง

๒) การให้คะแนน

เขียนถูกต้อง ให้ข้อละ ๑ คะแนน เขียนผิด ไม่ได้คะแนน (คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน)

๓) แบบบันทึกคะแนน

แบบบันทึกคะแนน ตอนที่ ๑ การอ่านออกเสียง

ที่	ชื่อ - สกุล	คำที่																				รวม (คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน)
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	
๑.																						
๒.																						
๓.																						
๔.																						
๕.																						
๖.																						
๗.																						
๘.																						
๙.																						
๑๐.																						
๑๑.																						
๑๒.																						
๑๓.																						
๑๔.																						
๑๕.																						
๑๖.																						
คะแนนรวม**																						

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนการเขียนคำของนักเรียนเป็นรายบุคคล สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนของนักเรียนต่อไป
๒. วิธีการบันทึกคะแนน ให้ใส่คะแนนที่ได้ในแต่ละข้อ
๓. ใช้รวมคะแนน* และคะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัย ปรับปรุง หรือแก้ไขการเขียนของนักเรียน และการจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลและภาพรวม

ตอนที่ ๑ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

คำชี้แจง (ครูอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟัง)

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ จำนวน ๒๐ คำ ใช้เวลา ๑๐ นาที

๑. กล้อง	๑๑. ปลาทุ
๒. กระสอบ	๑๒. ตะกร้า
๓. คลอง	๑๓. พรวน
๔. ประจำ	๑๔. สกปรก
๕. พริก	๑๕. ปลาร้า
๖. ขวาน	๑๖. กุหลาบ
๗. กระทะ	๑๗. พระเจ้า
๘. ควาย	๑๘. ทราย
๙. จิ้งหรีด	๑๙. คีรีชะ
๑๐. กระตึก	๒๐. พุทรา

ตอนที่ ๒ การเขียนคำควบกล้ำ

คำชี้แจง (ครูอ่านคำชี้แจงให้นักเรียนฟัง)

๑. ให้นักเรียนเขียนคำตามคำบอก จำนวน ๒๐ คำ ใช้เวลา ๑๐ นาที

๒. ครูอ่านคำให้นักเรียนฟัง คำละ ๒ ครั้ง โดยใช้เวลา ๑ นาที ให้นักเรียนเขียนก่อนบอกคำในข้อต่อไป

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

ข้อที่	คำที่เขียน	ข้อที่	คำที่เขียน
๑.	๑๑.
๒.	๑๒.
๓.	๑๓.
๔.	๑๔.
๕.	๑๕.
๖.	๑๖.
๗.	๑๗.
๘.	๑๘.
๙.	๑๙.
๑๐.	๒๐.

แบบบันทึกคะแนน ตอนที่ ๒ การเขียนคำควบกล้ำ

ที่	ชื่อ - สกุล	คำที่																				รวม (คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน)
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	
๑.																						
๒.																						
๓.																						
๔.																						
๕.																						
๖.																						
๗.																						
๘.																						
๙.																						
๑๐.																						
๑๑.																						
๑๒.																						
๑๓.																						
๑๔.																						
๑๕.																						
๑๖.																						
	คะแนนรวม**																					

หมายเหตุ

๑. ให้บันทึกคะแนนการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนเป็นรายบุคคล สำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการอ่านของนักเรียนต่อไป
๒. วิธีการบันทึกคะแนน ให้ใส่คะแนนที่ได้ในแต่ละข้อ
๓. ใช้รวมคะแนน* และคะแนนรวม** เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัย ปรับปรุง หรือแก้ไขการอ่านของนักเรียน และการจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลและภาพรวม

ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ผลการประเมินความสอดคล้องของ

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

จำนวน 20 ข้อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ข้อคำถาม	ความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14.	+1	+1	0	0.66	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19.	+1	0	+1	0.66	ใช้ได้
20.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21.	0	+1	0	0.33	ควรแก้ไข หรือตัดออก
22.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23.	0	0	+1	0.33	ควรแก้ไข หรือตัดออก
24.	+1	0	+1	0.66	ใช้ได้
25.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ผลการประเมินความสอดคล้องของ
แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบล้ำ
จำนวน 20 ข้อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ข้อคำถาม	ความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9.	+1	+1	0	0.66	ใช้ได้
10.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13.	+1	0	+1	0.66	ใช้ได้
14.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
18.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
19.	+1	0	+1	0.66	ใช้ได้
20.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21.	+1	+1	0	0.66	ใช้ได้
22.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23.	0	0	+1	0.33	ควรแก้ไข หรือตัดออก
24.	+1	+1	0	0.66	ใช้ได้
25.	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 คำควบล้ำแท้**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สารสำคัญ				4.33
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	4	5	4	4.33
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	4	4	5	4.33
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.42
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	5	5	4.67
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	4	5	4	4.33
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	5	4	5	4.67
3. เนื้อหา				4.24
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	4.33
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	4	4	4.67
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	4	4	4	4
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	5	4	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	4	4	5	4.33
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	4	4	4
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.27
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	5	4.33
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	4	4	4	4
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	4	4	4.33
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	4	5	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	4	4	5	4.33
5. สื่อการเรียนการสอน				4.2
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	4	5	4.33

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	4.33
5.3 มีความหลากหลาย	5	4	4	4.33
5.4 มีความทันสมัย				3.67
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	4	4.33
6. การวัดและประเมินผล				4
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	4	4	4.33
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	5	4	4.33
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คำควบบก้ำแท้ (ร ล ว)**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สารสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.5
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	5	5	5	5
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	5	4.33
3. เนื้อหา				4.6
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	5	4	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.33
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	5	5	5
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	5	4	4	4.33
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	4.83
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.8
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	5	4	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	5	5	5	5
5. สื่อการเรียนการสอน				4.3
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	5	5	5

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	4	4
5.4 มีความทันสมัย	3	3	4	3.33
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	5	4.83
6. การวัดและประเมินผล				4.25
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	4	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 คำควบล้ำแท้ (คำ ร กล้ำ)**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สารสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.5
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	5	5	5	5
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	5	4.33
3. เนื้อหา				4.6
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	5	4	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.33
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	5	5	5
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	5	4	4	4.33
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	4.83
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.8
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	5	4	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	5	5	5	5
5. สื่อการเรียนการสอน				4.3
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	5	5	5

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	4	4
5.4 มีความทันสมัย	3	3	4	3.33
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	5	4.83
6. การวัดและประเมินผล				4.25
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	4	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 คำควบบกั้แท้ (คำ ร กั้แท้) ผันเสียง**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการ จัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
สาระสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.5
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	5	5	5	5
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	4	4
3. เนื้อหา				4.76
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.83
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	4	5	5	4.83
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	4	4	4	4
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	5	5	5	5
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.57
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	4	4	4	4
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	4	4	4	4
5. สื่อการเรียนการสอน				4.5
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	4	5	4.33

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	5	4.33
5.4 มีความทันสมัย	3	3	3	3
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	5	5
6. การวัดและประเมินผล				4.46
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	5	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 คำควบล้ำแท้ (คำ ล ก ล้ำ)**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สารสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.25
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	4	4	4	4
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	4	4
3. เนื้อหา				4.76
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.83
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	4	5	5	4.83
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	4	4	4	4
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	5
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.57
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	4	4	4	4
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	4	4	4	4
5. สื่อการเรียนการสอน				4.5
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	4	5	4.33

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	5	4.33
5.4 มีความทันสมัย	4	4	4	4
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	5	5
6. การวัดและประเมินผล				4.46
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	5	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	5	4.83

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 คำควบกล้ำแท้ (คำ ล กล้ำ) ผันเสียง**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
สาระสำคัญ				4.33
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	4	5	4	4.33
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	4	4	5	4.33
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.42
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4	5	5	4.67
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	4	5	4	4.33
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	5	4	5	4.67
3. เนื้อหา				4.24
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	4.33
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	4	4	4.67
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	4	4	4	4
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	5	4	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	4	4	5	4.33
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	4	4	4
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.27
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	5	4.33
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	4	4	4	4
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	4	4	4.33
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	4	5	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	4	4	5	4.33
5. สื่อการเรียนการสอน				4.2
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	4	5	4.33

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	4.33
5.3 มีความหลากหลาย	5	4	4	4.33
5.4 มีความทันสมัย				3.67
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	4	4.33
6. การวัดและประเมินผล				4
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	4	4	4.33
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	5	4	4.33
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 คำควบล้ำแท้ (คำ ว กล้ำ)**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สารสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.25
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	4	4	4	4
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	4	4
3. เนื้อหา				4.76
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.83
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	4	5	5	4.83
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	4	4	4	4
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	5
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.57
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	4	4	4	4
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	4	4	4	4
5. สื่อการเรียนการสอน				4.5
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	4	5	4.33

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	5	4.33
5.4 มีความทันสมัย	4	4	4	4
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	5	5
6. การวัดและประเมินผล				4.46
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	5	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	5	4.83

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 คำควบบกกล้าแท้ (คำ ว กล้า) ผันเสียง**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สารสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.5
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	5	5	5	5
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	5	4.33
3. เนื้อหา				4.6
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	5	4	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.33
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	5	5	5
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	5	4	4	4.33
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	4.83
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.8
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	5	4	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	5	5	5	5
5. สื่อการเรียนการสอน				4.3
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	5	5	5

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	4	4
5.4 มีความทันสมัย	3	3	4	3.33
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	5	4.83
6. การวัดและประเมินผล				4.25
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	4	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 อ่านและเขียนเรียนรู้ความหมาย**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
สาระสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.5
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	5	5	5	5
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	5	4.33
3. เนื้อหา				4.6
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	5	4	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.33
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	5	5	5
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	5	4	4	4.33
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	4.83
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.8
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	5	4	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	5	5	5	5
5. สื่อการเรียนการสอน				4.3
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	5	5	5

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	4	4
5.4 มีความทันสมัย	3	3	4	3.33
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	5	4.83
6. การวัดและประเมินผล				4.25
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	4	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

**ผลการประเมินความถูกต้องครบถ้วน และเหมาะสมขององค์ประกอบของ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 คำควบกล้ำไม่แท้**

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. สาระสำคัญ				5
1.1 ระบุถึงแก่นของเนื้อหา	5	5	5	5
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสาระที่สำคัญ	5	5	5	5
2. จุดประสงค์การเรียนรู้				4.5
2.1 ระบุถึงผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5	5	5	5
2.2 ครอบคลุมด้านความรู้	5	5	5	5
2.3 ครอบคลุมด้านเจตคติ	4	4	4	4
2.4 ครอบคลุมด้านทักษะ	4	4	5	4.33
3. เนื้อหา				4.6
3.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	4	5	4	5
3.2 เหมาะสมกับเวลา	4	4	4	4.33
3.3 เหมาะสมกับสถานที่	5	5	5	5
3.4 จัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก	5	4	4	4.33
3.5 ครอบคลุมองค์ความรู้	4	5	4	4.33
3.6 ครอบคลุมทักษะกระบวนการ	5	5	4	4.83
3.7 ครอบคลุมคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4	5	5	4.83
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้				4.8
4.1 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5
4.2 เลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	5
4.3 มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	5	5	4	4.83
4.4 ฝึกกระบวนการสำคัญให้กับผู้เรียน	5	4	4	4.33
4.5 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม	5	5	5	5
5. สื่อการเรียนการสอน				4.3
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	4	5	5	5

รายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	ผลการพิจารณาค่าของแผนการจัดการเรียนรู้			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	4.83
5.3 มีความหลากหลาย	4	4	4	4
5.4 มีความทันสมัย	3	3	4	3.33
5.5 ง่ายต่อการนำไปใช้	4	5	5	4.83
6. การวัดและประเมินผล				4.25
6.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์รายเรื่อง	5	5	4	5
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	4	4	4	4
6.3 มีวิธีและเกณฑ์ในการวัดผลครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน	4	4	4	4
6.4 สามารถตรวจสอบผู้เรียนว่าบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้	4	4	4	4

ผลวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 25 ข้อ

ข้อคำถาม	ค่าความยากง่าย (p)	แปลงผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลงผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1	0.63	ใช้ได้	0.37	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.30	ใช้ได้	0.70	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.50	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.57	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.73	ใช้ได้	0.27	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.37	ใช้ได้	0.63	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้
8	0.70	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.40	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.67	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.67	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.57	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
14	0.53	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.70	ใช้ได้	0.30	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.63	ใช้ได้	0.37	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.37	ใช้ได้	0.63	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.43	ใช้ได้	0.57	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.57	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.80	ใช้ได้	0.20	ใช้ไม่ได้	ปรับปรุงหรือ ควรถัดทิ้ง
21	0.40	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.67	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.67	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.57	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้

1. การตรวจสอบความยากง่าย ใช้สัญลักษณ์ (p) โดยมีเกณฑ์กำหนดค่าความยากง่าย คือ 0.20–0.80 ซึ่งได้ค่าความยากง่ายของข้อสอบที่จะนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย อยู่ในระดับ 0.30–0.80
2. การตรวจสอบค่าอำนาจจำแนก ใช้สัญลักษณ์ (r) โดยใช้เกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ถือว่าข้อสอบสามารถจำแนกนักเรียนเก่งและอ่อนได้ดี ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับ 0.27–0.70
3. การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น ผู้วิจัยเลือกข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก จำนวน 25 ข้อ นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้วิธีการของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน จากสูตร KR-20 โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.78

ผลวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบทดสอบการเขียนคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 25 ข้อ

ข้อคำถาม	ค่าความยากง่าย (p)	แปลผล	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	คุณภาพของข้อสอบ
1	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.40	ใช้ได้	0.60	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.37	ใช้ได้	0.63	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.67	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.67	ใช้ได้	0.33	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.50	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.63	ใช้ได้	0.37	ใช้ได้	ใช้ได้
8	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.50	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.50	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
14	0.53	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.57	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.50	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.53	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.50	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.53	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.83	ยากเกินไป	0.17	ใช้ไม่ได้	ปรับปรุงหรือ ควรถัดทิ้ง
21	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.60	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.47	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.53	ใช้ได้	0.47	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.57	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้

1. การตรวจสอบความยากง่าย ใช้สัญลักษณ์ (p) โดยมีเกณฑ์กำหนดค่าความยากง่าย คือ 0.20–0.80 ซึ่งได้ค่าความยากง่ายของข้อสอบที่จะนำไปใช้กับเป้าหมาย อยู่ในระดับ 0.40–0.67
2. การตรวจสอบค่าอำนาจจำแนก ใช้สัญลักษณ์ (r) โดยใช้เกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ถือว่าข้อสอบสามารถจำแนกนักเรียนเก่งและอ่อนได้ดี ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับ 0.33–0.60
3. การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น ผู้วิจัยเลือกข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก จำนวน 25 ข้อ นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้วิธีการของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน จากสูตร KR-20 โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.77

ผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
ก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีท

คนที่	คะแนนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน
	ก่อนเรียนโดยใช้ รูปแบบการสอน แบบเอ็กซ์พลีซีท	หลังเรียนโดยใช้ รูปแบบการสอน แบบเอ็กซ์พลีซีท	
	1	10	
2	15	18	+3
3	14	17	+3
4	16	19	+3
5	2	6	+4
6	15	19	+4
7	14	16	+2
8	6	10	+4
9	6	11	+5
10	4	9	+5
11	9	14	+5
12	8	13	+5
13	11	18	+7
14	9	16	+7
15	7	12	+5

ผลการทดสอบความสามารถในการเขียนคำควบกล้ำก่อนและหลังเรียน
โดยใช้รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซีท

คนที่	คะแนนการเขียนคำควบกล้ำ (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน
	ก่อนเรียนโดยใช้ รูปแบบการสอน แบบเอ็กซ์พลีซีท	หลังเรียนโดยใช้ รูปแบบการสอน แบบเอ็กซ์พลีซีท	
1	8	10	+2
2	7	11	+4
3	12	16	+4
4	10	14	+4
5	15	20	+5
6	14	19	+5
7	13	17	+4
8	16	19	+3
9	5	10	+5
10	14	18	+4
11	7	10	+3
12	6	12	+6
13	11	14	+3
14	10	16	+6
15	12	16	+4

ประวัติผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยพะเยา
UNIVERSITY OF PHAYAO

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	ศุภิสรา บุตรวัน
วัน เดือน ปี เกิด	23 ธันวาคม 2538
สถานที่เกิด	จังหวัดพะเยา
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2562 กศ.บ. (การประถมศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	43 หมู่ 2 ตำบลฝายกวาง อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา
ผลงานตีพิมพ์	ศุภิสรา บุตรวัน และวสันต์ สรรพสุข. (2565). การพัฒนา ความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนคำควบกล้ำโดยใช้ รูปแบบการสอนแบบเอ็กซ์พลีซิทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วารสารครุศาสตร์สาร, 16(2), 132-144.

